

BIULETYN

CENTRALNEJ RADY ZWIĄZKÓW ZAWODOWYCH

1971

Warszawa, dnia 22 stycznia 1971 r.

Nr 2

SPIS TREŚCI

Dział A

- Poz. 7 — uchwała XIX Plenum CRZZ z dnia 2 grudnia 1970 r. w sprawie kultury fizycznej i sportu 18

Dział B

- Poz. 8 — rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 28 września 1970 r. w sprawie określenia, z jakich praw związanych ze stosunkiem pracy korzystają osoby umieszczone w ośrodku przystosowania społecznego 23
- „ 9 — rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 3 listopada 1970 r. w sprawie komisji dyscyplinarnych dla pracowników Polskiej Akademii Nauk 25
- „ 10 — zarządzenie Ministra Rolnictwa z dnia 27 października 1970 r. w sprawie ustalenia regulaminu odznaki „Zasłużony Pracownik Rolnictwa” 32
- „ 11 — zarządzenie Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 23 listopada 1970 r. w sprawie niezawieszania prawa do emerytury lub renty dyplomowanym biegłym księgowym przeprowadzającym okresowo badanie sprawozdań finansowych państwowych jednostek organizacyjnych 35
- „ 12 — zarządzenie Nr 21 Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 18 sierpnia 1970 r. w sprawie uchylenia niektórych przepisów dotyczących zatrudniania absolwentów szkół przysposobienia zawodowego 36

DZIAŁ A

7

**UCHWAŁA
XIX PLENUM CENTRALNEJ RADY ZWIĄZKÓW ZAWODOWYCH**

z dnia 2 grudnia 1970 r.

w sprawie kultury fizycznej i sportu.

Kultura fizyczna w Polsce Ludowej stała się ważnym czynnikiem wychowania, podnoszenia stanu zdrowotności społeczeństwa oraz ogólnej sprawności i przysposobienia do pracy. Jako wypróbowany środek kształtowania cech człowieka wszechstronnie rozwiniętego, przygotowanego do działania w warunkach socjalistycznego ustroju, sport — rekreacja fizyczna skutecznie przyczyniają się do realizacji wytyczonego przez partię programu rozwoju społeczno-gospodarczego kraju i umacniania jego siły obronnej.

Dzięki troskliwej opiece Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej, organizatorskiej funkcji państwa i jego pomocy finansowej oraz działalności i świadczonym związków zawodowych, wychowanie fizyczne i sport mają w naszym kraju sprzyjające warunki rozwoju i coraz lepiej zaspokajają rosnące w tej dziedzinie potrzeby społeczne.

Socjalistyczne wychowanie kieruje się zasadą wszechstronnego kształtowania człowieka, jego świadomości ideowo-politycznej, wiedzy i umiejętności zawodowych oraz wysokiej sprawności fizycznej. Równomierne rozwijanie tych cech stanowi podstawowy warunek przygotowania człowieka zdolnego świadomie i skutecznie realizować program rozwoju budownictwa socjalistycznego w naszym kraju. Jest to szczególnie ważne na obecnym etapie rozwoju gospodarki narodowej i realizacji wytycznych partii w dziedzinie intensyfikacji i zwiększenia efektywności produkcji.

Plenum Centralnej Rady Związków Zawodowych stwierdza, że wysiłkiem instancji, zakładowych organizacji związkowych i ogniw kultury fizycznej, realizowane były pomyślnie zadania rozwoju związkowego sportu i rekreacji fizycznej, wytyczone przez VI Kongres Związków Zawodowych oraz przez VIII Plenum CRZZ (w dniu 4 marca 1964 r.).

W ostatnich latach nastąpił blisko dwukrotny wzrost liczby zakładowych jednostek sportu i rekreacji fizycznej oraz zasięgu ich oddziaływania; podniósł się również poziom związkowego sportu kwalifikowanego. Wśród wielu wartościowych form i inicjatyw wprowadzonych na trwałe do programu związkowej kultury fizycznej wyróżnić należy:

- spartakiady zakładowe, które stały się podstawą całorocznej działalności sportowo-rekreacyjnej w zakładzie pracy,

- rozwiązania organizacyjne i metodyczne w zakresie programu rekreacji fizycznej osób dorosłych,

- Tydzień Kultury Fizycznej jako ogólnokrajowe doroczne święto wszystkich ogniw sportu i rekreacji,

- program rozwoju sportu kwalifikowanego oparty o system sekcji wiodących.

Rozszerzyła się i wzbogaciła znacznie baza materialna robotniczego sportu i wypoczynku po pracy. Przy wydatnej pomocy finansowej państwa i udziale pracy społecznej powstało wiele nowych obiektów

dla specjalistycznego treningu sportowego oraz urządzeń służących masowej, powszechnej rekreacji fizycznej.

Związkowy ruch sportowo-rekreacyjny zasilony został rzeszą nowych, oddanych działaczy społecznych, którzy mają poważny udział w osiągnięciach służących dalszemu upowszechnianiu kultury fizycznej.

Sport, wychowanie fizyczne i rekreacja stały się w ruchu związkowym ważnym elementem składowym działalności socjalnej i wychowawczej, czynnikiem kształtowania osobowości. Stale wzrasta ich rola w dziedzinie organizacji racjonalnego wypoczynku po pracy i pożytecznej rozrywki.

W wyniku rozszerzenia i pogłębienia działalności związków zawodowych w zakresie sportu i wypoczynku oraz dzięki wzrostowi ogólnej kultury społeczeństwa zwiększyły się znacznie społeczne potrzeby w tej dziedzinie.

*

Ocena aktualnego stanu wychowania fizycznego i sportu wykazuje jeszcze — obok bezspornych osiągnięć — braki i zaniedbania. Należą do nich:

- niewystarczająca, mimo wyraźnego wzrostu w ubiegłych latach, liczba ogniw rekreacji fizycznej w zakładach pracy i osiedlach mieszkaniowych oraz dysproporcje w rozmieszczeniu i zasięgu oddziaływania istniejących ogniw;

- wciąż jeszcze skromny pod względem zasięgu i specjalizacji system kształcenia zawodowych i społecznych kadr na potrzeby szkolnictwa, rekreacji fizycznej i sportu (kwalifikowanego);

- występująca jeszcze przypadkowość w dokonywaniu selekcji młodzieży do sportu kwalifikowanego, co powoduje zjawisko małej efektywności szkolenia sportowego;

- wciąż jeszcze słaba praca ideowo-wychowawcza w całym ruchu sportowym, niedostateczne przeciwdziałanie zjawiskom kaperownictwa, tolerowanie sprzecznych z zasadami socjalistycznej etyki postaw niektórych sportowców, trenerów i działaczy;

- mało nowoczesny program wychowania fizycznego w szkolnictwie, szczególnie podstawowym, w wyniku czego stwierdza się niezadowalającą skuteczność szkolnego systemu wychowania fizycznego, stanowiącego podstawę wyjściową dla rozwoju kultury fizycznej i sportu w skali ogólnokrajowej;

- nienadążanie za potrzebami kultury fizycznej i sportu w realizacji prac naukowo-badawczych;

- brak kompleksowego, skoordynowanego planowania w kulturze fizycznej i sporcie szczególnie w zakresie rozwoju organizacyjnego, rozbudowy bazy i jej eksploatacji, produkcji sprzętu i urządzeń technicznych.

W celu dalszego prawidłowego rozwoju i umocnienia roli i rangi kultury fizycznej, upowszechnienia

wychowania fizycznego, sportu i poprawy warunków wypoczynku po pracy, Plenum Centralnej Rady Związków Zawodowych uznaje za niezbędne skierowanie wysiłków organizacji i instancji związkowych oraz wszystkich ogniw sportu i wychowania fizycznego na następujące zadania:

I. Rozwój rekreacji fizycznej i masowego sportu.

1. Masowy sport i rekreacja fizyczna — ważne składniki socjalistycznego wychowania, szeroko pojętej profilaktyki zdrowia i racjonalnego wypoczynku po pracy — powinny zajmować więcej miejsca w programowej działalności wszystkich instancji i zakładowych organizacji związkowych. Wymaga to od nich skutecznego wspierania rozwoju sportu i rekreacji w zakładach pracy, hotelach robotniczych, szkołach przyzakładowych, osiedlach mieszkaniowych, ośrodkach wypoczynku świątecznego i pobytowego.

Naczelnym zadaniem wszystkich związkowych ogniw kultury fizycznej — ognisk TKKF, klubów sportowych, zakładowych kół i komisji sportu i wychowania fizycznego, kół PTTK i PZW powinno być popularyzowanie i upowszechnianie różnorodnych form sportu i wypoczynku po pracy wśród załóg i członków ich rodzin, szczególnie wśród młodzieży.

2. Warunkiem dalszego rozwoju rekreacji fizycznej i sportu masowego w ruchu związkowym jest stałe doskonalenie form programowych, zapewnianie ich przystępności i atrakcyjności. Związki zawodowe widzą potrzebę dalszego rozwijania i ulepszania organizacyjno-programowego takich form, jak: zakładowy i środowiskowy system spartakiad, olimpiada szkół zawodowych, igrzyska sportowe młodzieży robotniczej i inne masowe akcje.

W dalszym ciągu należy organizować imprezy tradycyjne — na wzór narodowych biegów przełajowych i masowego turnieju siatkówki. Większy wysiłek organizacyjny powinien być kierowany na imprezy szczebla podstawowego — w zakładach pracy i miejscu zamieszkania. Imprezy sportowe, turystyczno-krajoznawcze i spartakiady zakładowe powinny być organizowane tylko w czasie wolnym od pracy. Naczelną zasadą wszystkich imprez i akcji powinno być masowe uczestnictwo, traktowane jako forma zdrowego wypoczynku i pożytecznej rozrywki. Należy popularyzować uproszczone formy gier sportowych. Plenum CRZZ uważa za potrzebne zreformowanie państwowego systemu odznak sprawnościowych, stworzenie szerszych możliwości indywidualnego rozwijania osobistej sprawności fizycznej, a także łączenie masowych imprez sportowych i rekreacyjnych z formami kulturalno-rozrywkowymi.

3. Plenum CRZZ stwierdza, że dotychczasowe kierunki i formy upowszechniania kultury fizycznej wśród ludzi pracy przynoszą pozytywne rezultaty i zasługują na upowszechnianie i popularyzację. Stwarzają one warunki dla szerokiej aktywności społecznej współdecydującej o postępkach w urzeczywistnianiu idei socjalistycznej kultury fizycznej.

Związki zawodowe w interesie ludzi pracy będą nadal wspierały i rozwijały społeczny ruch na rzecz zaspokajania rosnących potrzeb swych członków i ich rodzin w dziedzinie masowego sportu, rekreacji fizycznej i wypoczynku po pracy.

II. Zadania sportu kwalifikowanego.

1. Rosnące znaczenie wychowawcze, propagandowe i polityczne sportu kwalifikowanego stwarza potrzebę szerszego zainteresowania się instancji związkowych zawodowych tą ważną dziedziną kultury fizycznej. Istnieją obiektywne przesłanki dla osiągnięcia szybszego postępu w rozwoju związkowego sportu kwalifikowanego i podnoszenia jego poziomu. Wymaga to w szczególności:

- skutecznego realizowania przez zarządy główne związków zawodowych i ich federacje sportowe oraz wojewódzkie komisje związków zawodowych przyjętego przez Prezydium i Komitet Wykonawczy CRZZ w maju br. ogólnozwiązkowego programu rozwoju sportu, stanowiącego integralną część państwowego programu rozwoju sportu kwalifikowanego;

- szerszego objęcia przez związkowe kluby sportowe działalnością szkoleniowo-wychowawczą młodzieży pracującej i uczącej się, a zwłaszcza dziewcząt (istnieją bowiem możliwości poprawienia wyników i pozycji polskiego sportu kobiecego na arenie międzynarodowej);

- stwarzania najbardziej utalentowanym jednostkom właściwych warunków szkoleniowych, zdrowotnych i socjalnych, a także stwarzania warunków podnoszenia poziomu wykształcenia i kwalifikacji zawodowych;

- zwiększenia odpowiedzialności zarządów klubów i kadry szkolącej za działalność społeczno-wychowawczą klubu i kształtowanie wysokiego morale zawodników.

2. Podstawowym i najważniejszym w ruchu sportowym ogniwem pracy szkoleniowej i wychowawczej z młodzieżą jest klub sportowy. Organizacje i instancje związkowe powinny traktować klub jako ważną i pożyteczną placówkę pracy związkowej. Należy doskonalić klubowe formy wychowania i szkolenia, szerzej korzystać z dobrych doświadczeń praktycznych i osiągnięć nauki. W przodujących klubach, zwłaszcza posiadających specjalistyczne ośrodki szkoleniowe i sekcje wiodące, należy modernizować bazę techniczno-treningową i stosować nowoczesne formy treningu. Konieczne jest także podniesienie odpowiedzialności zarządów klubów za prawidłową działalność gospodarczo-finansową.

Niezbędne jest dalsze poszerzenie i ulepszenie współpracy ogniw związkowego sportu ze szkołami m.in. przez obejmowanie patronatów klubów związkowych nad szkolnymi kołami sportowymi i udzielanie szerszej pomocy szkołom w realizowaniu zadań w zakresie wychowania fizycznego i sportu. Szkolne koło sportowe powinno być ogniwem łączącym klub z szerokim zapleczem w środowisku młodzieży szkolnej.

3. Wzmocnienia wysiłków i większej troski wymagają sprawy reprezentacji narodowej oraz przygotowania do igrzysk olimpijskich. Istnieje konieczność intensyfikacji procesów szkolenia we wszystkich wytypowanych klubach oraz lepszej pracy z zawodnikami, którzy są członkami reprezentacji kraju, lub stanowią jej bezpośrednie zaplecze.

W szczególności instancje związków zawodowych powinny:

- pomagać w wytwarzaniu w macierzystych zakładach pracy odpowiedniego klimatu i warunków dla klubów sportowych, umożliwiających wypełnianie zadań klubu wobec całej załogi, ułatwiać działaczom sportu i trenerom wykonywanie ich obowiązków,

- rozwijać pracę polityczno-wychowawczą wśród zawodników rokujących osiągnięcie wysokich wyników sportowych, a przede wszystkim wśród kandydatów do reprezentacji narodowej,

- koncentrować środki i nakłady w sekcjach przednich dla tworzenia w nich dobrze wyposażonych, nowoczesnych warsztatów pracy treningowej i wyrównywania w ten sposób warunków szkolenia klubowego z warunkami szkolenia centralnego.

4. Wysokie wartości ideowo-wychowawcze sportu kwalifikowanego powinny być znacznie szerzej wykorzystywane w działalności wychowawczej zakładu pracy i w praktyce pedagogicznej. Plenum CRZZ zwraca uwagę na potrzebę zdecydowanego przeciwdziałania przez instancje związkowe i zarządy klubów sportowych — pojawiającym się w sportowym współzawodnictwie negatywnym zjawiskom i tendencjom zwycięstwa za wszelką cenę, co jest źródłem wszelkich ujemnych i szkodliwych społecznie zjawisk w sporcie: kaperownictwa, merkantylizmu, lekceważenia obowiązków pracownika i sportowca.

Centralna Rada Związków Zawodowych wypowiedziała się w przeszłości i wypowiada się nadal przeciwko wszelkim próbom jawnej i ukrytej formy kaperownictwa, jak również postuluje potrzebę pełnego przestrzegania norm i zasad socjalistycznego sportu. To stanowisko musi być w pełni przestrzegane przez wszystkie instancje związkowe oraz ognia i działaczy związkowego sportu. Plenum uważa, że ta zasada powinna być przestrzegana i stosowana przez wszystkie pionierzy i związki sportowe. Związkowi działacze sportowi i trenerzy powinni swoją osobistą postawą i codziennym oddziaływaniem kształtować u sportowców właściwe postawy etyczno-moralne oraz wyrabiać poczucie dumy z możliwości reprezentowania barw klubu i kraju. Powinni oni walczyć z przejawami partykularyzmu klubowego i potrzeby reprezentacji narodowej traktować jako nadrzędne.

Plenum CRZZ uważa za niezbędne podniesienie społecznej rangi sportowca, szczególnie jako reprezentanta kraju, którego postawa stanowi wzór wychowawczy dla młodzieży i najbliższego otoczenia. Jego rzetelny stosunek do pracy zawodowej, do obowiązków ucznia czy studenta ma wpływ na szeroką opinię społeczną i zachowanie młodzieży. Troszczenie o podniesienie społecznej rangi reprezentanta klubu, pionierzy, kraju musi towarzyszyć — w działaniu rad zakładowych i instancji związkowych — zdecydowane przeciwstawianie się i piętnowanie nieetycznych postaw i czynów zawodników przynoszących szkodę klubowi, zakładowi pracy i uwłaczających nierzadko dobremu imieniu polskiego sportu.

Sport w Polsce Ludowej, jako istotna zdobycz społeczna ludzi pracy, jest ściśle związany z codziennym życiem załóg, wynika z ich naturalnych potrzeb i zainteresowań oraz stanowi ważny środek odnowy biologicznej, racjonalnego wypoczynku po pracy i godziwą rozrywkę. Przesądza to o nierozdzielności związku sportu z ogólnymi zadaniami produkcyjnymi, realizowanymi przez zakład pracy. Dlatego

związki zawodowe będą umacniać i rozwijać rolę i znaczenie sportu i kultury fizycznej wśród ludzi pracy.

W kształtowaniu właściwych postaw moralnych, ideowych i patriotycznych młodzieży sportowej, działaczy i trenerów, w walce z wszelkimi szkodliwymi zjawiskami w ruchu sportowym ważna rola przypada prasie, radiu, telewizji a także publicystyce i literaturze. Plenum oczekuje, że kierownictwa redakcji i dziennikarze będą jeszcze aktywniej współuczestniczyć w procesie dalszego prawidłowego rozwoju kultury fizycznej i sportu i ukazywać jego niezaprzeczalne walory zdrowotne i wychowawcze.

5. Najbliższym partnerem związkowego ruchu sportowo-rekreacyjnego są organizacje młodzieżowe ZMS i ZMW. Szczególnie bliskie, ze względu na wspólny teren działania, są powiązania organizacyjne i programowe związków zawodowych ze Związkiem Młodzieży Socjalistycznej. Coraz lepsze wyniki przynoszą wypracowane i sprawdzone w praktyce formy współdziałania związków zawodowych i ZMS, szczególnie w zakresie działalności ideowo-wychowawczej w ogniwach sportu, w zakresie propagandy i organizacji wspólnych akcji i imprez oraz szkolenia społecznych kadr dla ruchu sportowo-rekreacyjnego.

Plenum uważa za niezbędne dalsze zacieśnianie i pogłębianie współdziałania instancji i ogniw związkowych z organizacjami ZMS w wypracowywaniu nowych form działalności sportowo-rekreacyjnej i rozwiązywaniu węzłowych problemów sportu i kultury fizycznej. Instancje związkowe powinny wydatniej pomagać Związkowi Młodzieży Socjalistycznej w procesie powoływania we wszystkich związkowych klubach sportowych — kół ZMS, jako ważnej formy rozwijania samorządności i świadomości politycznej zawodników. Rady zakładowe wspólnie z zakładowymi zarządami ZMS powinny aktywniej pomagać w prowadzeniu przez koła działalności wśród członków klubów.

Plenum z zadowoleniem przyjmuje stanowisko Zarządu Głównego Związku Młodzieży Socjalistycznej o uznaniu za swoje związkowych ogniw sportu i wychowania fizycznego, zrzeszonych w Ogólnozwiązkowej Federacji Sportu, Wychowania Fizycznego i Turystyki.

III. Społeczne kadry kultury fizycznej.

1. Czynnikiem współdecydującym o postępie i organizacyjnym rozwoju sportu i rekreacji fizycznej są społeczne kadry działaczy i organizatorów.

Dotychczasowy stan w tym zakresie nie zabezpiecza w pełni dalszego prawidłowego rozwoju kultury fizycznej, której społeczny charakter musi być stale umacniany.

Ogólnozwiązkowa Federacja Sportu, Wychowania Fizycznego i Turystyki powinna troszczyć się o systematyczne zasilanie ruchu sportowo-rekreacyjnego wartościową, wykwalifikowaną kadrą społecznych działaczy oraz organizatorów, instruktorów i trenerów. Podstawowym kryterium oceny przydatności w pracy tej kadry powinno być jej wysokie morale, ideowe zaangażowanie i odpowiedni poziom fachowy.

Należy poddać gruntownej analizie dotychczasowy system szkolenia społecznych kadr i lepiej przystosować go do aktualnych potrzeb. Krajowa Rada Ogólnozwiązkowej Federacji większą uwagę powinna skierować na systematyczne doszkalanie kadr, czynnych w związkowych ogniwach sportu i rekreacji fizycznej oraz na potrzebę systematycznej pracy instancji i zarządów ognisk i klubów sportowych z działaczami i społecznymi organizatorami oraz z kadrą szkolącą w celu zapewnienia im niezbędnej pomocy.

Zachodzi także potrzeba zapewnienia szybszego wzrostu kadr specjalistycznych, co wymaga przyspieszenia reorganizacji systemu kształcenia kadr w uczelniach wychowania fizycznego.

IV. Zakład pracy decydującym ogniwem upowszechnienia kultury fizycznej.

1. Z istoty socjalistycznego zakładu pracy wynika równoległe staranie o sprawy produkcji oraz o warunki wypoczynku załogi. Troska o stan i rozwój sportu oraz rekreacji fizycznej w środowiskach pracowniczych musi więc być w równej mierze powinnością kierownictwa administracyjnego zakładu pracy, jak i rady zakładowej.

Plenum CRZZ uważa, że zakłady pracy powinny stwarzać warunki niezbędne dla dalszego rozwoju sportu, rekreacji i wypoczynku wśród załóg. Powinny one uwzględniać w planach swojego rozwoju niezbędne urządzenia sportowo-rekreacyjne i traktować je jako integralną część zakładowych urządzeń socjalno-wypoczynkowych i zdrowotnych, zabezpieczać ich właściwe eksploataowanie i konserwację.

2. W oparciu o dotychczasowe doświadczenia Plenum uznaje za niezbędne organizowanie dorocznych zakładowych konferencji aktywności kultury fizycznej dla ustalania programu działalności sportowo-rekreacyjnej i sposobów jego realizacji. Roczny program działalności sportowo-rekreacyjnej w zakładzie pracy stanowi część składową ogólnozakładowego programu wychowawczego i powinien być traktowany jako ważny element opieki socjalnej nad pracownikami. W realizacji tego programu powinny uczestniczyć wszystkie społeczne organizacje i ogniwka sportu działające w zakładzie pracy pod koordynacyjnym kierownictwem rady zakładowej.

3. Wychowanie fizyczne i sport wspomagają skutecznie procesy przystosowania młodzieży do środowiska pracy oraz przyspieszają integrację załóg.

Działalność sportowo-rekreacyjna wśród młodzieży pracującej powinna rozwijać i utrzymywać nawyki do uprawiania ćwiczeń fizycznych, które w niedostatecznym jeszcze stopniu wynosi młodzież ze szkoły. Stwarza to konieczność obejmowania systematyczną działalnością sportowo-rekreacyjną całej młodzieży pracującej, a w szczególności uczącej się w szkołach przyzakładowych.

Kierownictwa administracyjne zakładów pracy i rady zakładowe powinny wspólnie z dyrekcjami szkół zakładowych stwarzać warunki sprzyjające szerokiemu rozwojowi sportu i wychowania fizycznego w szkołach przyzakładowych, a także w hotelach i domach młodego robotnika. Zakładowe ogniwka sportu i rekreacji, wspólnie z kołami ZMS, powinny

skuteczniej zachęcać młodzież do uprawiania ćwiczeń, kierować najaktywniejsze jednostki na szkolenie społecznych organizatorów rekreacji, inicjować budowę prostych obiektów i urządzeń sportowych w czynnie społecznym. Zakładowe ogniwka TKKF i kluby sportowe powinny dążyć do stałego wzbogacania form swej działalności, organizowania atrakcyjnych imprez w ramach szeroko prowadzonego współzawodnictwa sportowego wśród tej młodzieży.

4. Dla stworzenia korzystniejszych warunków upowszechniania ćwiczeń fizycznych i masowego sportu konieczne jest szersze rozwijanie tej działalności w miejscu zamieszkania. Stwarza to możliwość objęcia różnorodnymi formami rekreacji fizycznej szerszych rzesz młodzieży i kobiet. Popieranie tej działalności przez kierownictwa administracyjne i rady zakładowe zainteresowanych zakładów pracy powinno wyrażać się przede wszystkim w pomocy przy budowie osiedlowych urządzeń sportowo-rekreacyjnych oraz kierowaniu aktywności do pracy w terenowych ogniskach TKKF.

V. Urządzenia sportowe i gospodarka finansowa.

1. Duży dorobek związków zawodowych w dziedzinie tworzenia bazy urządzeniowej dla potrzeb sportu kwalifikowanego i masowej rekreacji fizycznej stawia przed instancjami związkowymi i ogniwkami kultury fizycznej zadanie racjonalnego pełnego jej wykorzystania. Konieczne jest również zwiększenie troski o właściwą konserwację urządzeń sportowych.

Instancje związkowe i czynniki administracyjne powinny wykazywać większe zainteresowanie modernizacją związkowych obiektów sportowych zwłaszcza tych, przy których zostały zlokalizowane specjalistyczne ośrodki szkoleniowe i sekcje wiodące. Jako szczególnie ważne w wyposażeniu obiektów sportowych uznaje się urządzenia do biologicznej odnowy oraz gabinety lekarskie.

2. Ważnym zadaniem związkowych instancji i ogniwki kultury fizycznej powinno być podniesienie efektywności gospodarowania i oszczędniejszego dysponowania środkami finansowymi. Pomimo pewnego wzrostu dochodów własnych w klubach sportowych i ogniskach TKKF, problemy gospodarności i materialnej efektywności nie są nadal należycie w ruchu sportowym doceniane. Należy wzmocnić dyscyplinę finansową, szczególnie w klubach sportowych, podnieść odpowiedzialność zarządów klubów za podejmowane decyzje oraz bardziej aktywizować społeczne komisje rewizyjne. Środki finansowe powinny być kierowane przede wszystkim na zadania gwarantujące osiągnięcie jak najlepszych efektów szkoleniowych. Instancje związkowe powinny zwiększyć wymagania szkoleniowe wobec klubów sportowych i bardziej konsekwentnie stosować zasadę przyznawania dotacji finansowych proporcjonalnie do stawianych przed klubami zadań.

Wszystkie imprezy i akcje sportowo-rekreacyjne powinny być organizowane w zasadzie na warunkach zwiększenia społecznego i materialnego wkładu uczestników. Należy zmniejszyć nadmierną ilość imprez centralnych na rzecz organizowania imprez i akcji środowiskowych.

Każde związkowe ogniwo sportu i rekreacji fizycznej powinno posiadać plan działalności, który uwzględni pracę społeczną swoich członków i sympatyków na rzecz udoskonalenia, rozbudowy, lub budowy koniecznych urządzeń sportowych.

VI. Współdziałanie ze społecznymi organizacjami kultury fizycznej.

1. Ważną rolę w organizacji i programowaniu rekreacji fizycznej w ruchu związkowym spełnia Towarzystwo Krzewienia Kultury Fizycznej. Plenum pozytywnie ocenia dotychczasową działalność Towarzystwa wśród załóg pracowniczych i członków ich rodzin. W wyniku podejmowania przez TKKF wartościowych inicjatyw programowych wzrosło znacznie zainteresowanie rekreacją fizyczną wśród załóg pracowniczych i zwiększyło się zapotrzebowanie na atrakcyjne, nowoczesne formy działalności sportowo-rekreacyjnej.

Potrzebne jest dalsze doskonalenie form i metod działalności TKKF, rozszerzenie jego zasięgu organizacyjnego, głównie przez powoływanie nowych zakładowych i terenowych jednostek TKKF — tak, by każdy pracujący miał możliwość uczestniczenia w działalności ogniska. Konieczna jest większa aktywność Towarzystwa w ośrodkach wypoczynku świątecznego i wczasowego oraz skuteczniejsze działanie w rozwijaniu indywidualnej, osobistej sprawności fizycznej.

Ważną i pożyteczną działalność wśród członków związków zawodowych, mieszkających na wsi, rozwija Zrzeszenie „Ludowe Zespoły Sportowe”. Należy umacniać i zacieśniać współdziałanie instancji i ogniw związkowej kultury fizycznej i turystyki z instancjami i ogniwami Zrzeszenia „Ludowe Zespoły Sportowe” celem stałego doskonalenia i uatrakcyjniania programu wypoczynku i rekreacji fizycznej mieszkańców wsi i tworzenia warunków dla jego realizacji w miejscu zamieszkania.

W realizacji zadań programowych — Towarzystwo Krzewienia Kultury Fizycznej i Zrzeszenie „Ludowe Zespoły Sportowe” korzystać będą z poparcia i pomocy instancji i zakładowych organizacji związkowych oraz Ogólnozwiązkowej Federacji Sportu, Wychowania Fizycznego i Turystyki.

2. Dalszy prawidłowy rozwój związkowego sportu i kultury fizycznej wymaga ściślejszego współdziałania z związków zawodowych z organizacjami społecznymi. Krajowa Rada Ogólnozwiązkowej Federacji powinna rozwijać i umacniać współpracę z bratnimi pionami sportowymi i organizacjami — Zarządem Wychowania Fizycznego i Sportu Ministerstwa Obrony Narodowej, Zrzeszeniem Sportowym „Gwardia”, Szkolnym Związkiem Sportowym, Akademickim Związkiem Sportowym, Ligą Obrony Kraju oraz ustalić formy współpracy i pomocy Spółdzielczemu Zrzeszeniu Sportowemu „Start”.

Należy rozwijać i umacniać współdziałanie z Polskim Komitetem Olimpijskim oraz polskimi związkami sportowymi.

3. Umocnienia a także usprawnienia wymaga współpraca związków zawodowych i Ogólnozwiązkowej Federacji z terenowymi radami narodowymi,

szczególnie z powiatowymi i wojewódzkimi komitetami kultury fizycznej i turystyki. Współpraca ta powinna dotyczyć głównie planowania rozwoju organizacyjnego, prowadzenia inwestycji sportowych, zagospodarowania ośrodków wypoczynku, szkolenia kadr społecznych, a także zapewniać właściwą reprezentację ruchu zawodowego w pracach i działaniu na tym polu organów wykonawczych rad narodowych.

4. Dalszego doskonalenia wymaga programowanie, koordynacja i współpraca międzyzwiązkowa w ramach Ogólnozwiązkowej Federacji Sportu, Wychowania Fizycznego i Turystyki.

Potrzeba wzmocnienia koordynacyjnej funkcji Ogólnozwiązkowej Federacji i zwiększenia aktywności w jej pracach poszczególnych związków zawodowych wynika z konieczności bardziej efektywnego działania, koncentracji sił organizatorskich i form programowania dla udzielania skuteczniejszej pomocy zakładowym organizacjom związkowym i podstawowym ogniwom sportu i rekreacji.

Lepsza koordynacja działalności organizacyjno-programowej sportu masowego i rekreacji fizycznej w zakładach pracy i osiedlach mieszkaniowych zapewni skuteczniejsze spełnianie funkcji zdrowotnych i wychowawczo-integracyjnych wśród ludzi pracy i członków ich rodzin.

Plenum CRZZ zobowiązuje Krajową Radę Ogólnozwiązkowej Federacji do przedłożenia Prezydium CRZZ odpowiednich poprawek do Regulaminu Federacji, zmierzających do ściślejszego zespolenia sił i środków dla lepszej realizacji rosnących zadań związkowej kultury fizycznej.

VII. Współdziałanie z GKKFiT oraz z innymi resortami państwowymi.

Węzłowe problemy rozwoju kultury fizycznej i sportu kwalifikowanego w ruchu związkowym, jak i w kraju stanowić powinny płaszczyznę ściślego współdziałania związków zawodowych z Głównym Komitetem Kultury Fizycznej i Turystyki.

Wynika to zarówno z potrzeby umacniania kierowniczej i koordynacyjnej funkcji GKKFiT i jego terenowych ogniw, jak i zwiększenia społecznej kontroli związków zawodowych nad ich działalnością.

W świetle oceny aktualnego stanu i wynikających na najbliższy okres zadań, niezbędne jest wspólne działanie w zakresie:

- opracowania przy udziale zainteresowanych resortów i pionów sportowych kompleksowego programu rozwoju sportu, rekreacji i wychowania fizycznego na lata 1971—1975, dostosowanego do potrzeb i zadań społeczno-gospodarczych w kraju,

- bardziej konsekwentnego i skutecznego działania w realizacji programu przygotowań do Igrzysk Olimpijskich,

- wdrażania w życie reformy systemu kształcenia kadr dla potrzeb kultury fizycznej i sportu kwalifikowanego, jak również wdrażania wyników prac naukowo-badawczych Instytutu Naukowego Kultury Fizycznej i uczelni WF,

- prowadzenia prac w zakresie usprawnienia eksploatacji i konserwacji obiektów i urządzeń sportowych,

- poprawienia jakości produkcji sprzętu i odzieży sportowej i rozszerzenia ich asortymentu na użytek rekreacji i sportu oraz urządzeń dla nowoczesnego szkolenia sportowego,

- opracowania w porozumieniu z pionami sportowymi kryteriów oceny klubów sportowych oraz określenia roli i zadań małych klubów sportowych.

Plenum CRZZ uznaje jednocześnie za konieczne podjęcie przez związki zawodowe, wspólnie z innymi resortami, wielokierunkowych działań dla umocnienia roli i znaczenia kultury fizycznej w życiu społeczno-gospodarczym naszego kraju:

1. z Ministerstwem Oświaty i Szkolnictwa Wzrostego

- zwiększenie opieki nad szkolnym wychowaniem fizycznym i sportem dla podniesienia sprawności fizycznej młodzieży i lepszego przysposobienia jej do pracy zawodowej i służby wojskowej; zwiększenie udziału w unowocześnianiu programów obowiązkowego i pozalekcyjnego wychowania fizycznego i sportu;

- wykorzystanie szkolnych urządzeń sportowych przez pozaszkolne organizacje sportowe, udostępnianie szkolnym klubom sportowym pozaszkolnej bazy sportowej oraz powszechniejsze stosowanie zasady budowania pełnowymiarowych sal gimnastycznych w szkołach;

2. z Ministerstwem Obrony Narodowej

- programowanie zadań i przedsięwzięć przysposabiających młodzież do pracy i obronności,

- ocenianie stanu wychowania fizycznego i sportu wśród młodzieży,

- podejmowanie wspólnych działań w dziedzinie ustalania kierunków rozwoju kultury fizycznej w kraju;

3. z Ministerstwem Zdrowia i Opieki Społecznej

- szersze uznanie działalności sportowo-rekreacyjnej jako środka profilaktyki i lecznictwa i przygotowanie pod tym względem kadr lekarskich, szczególnie w trakcie studiów medycznych;

- rozszerzenie sieci powiatowych poradni sportowo-lekarskich.

4. z Ministerstwem Kultury i Sztuki

- szersze uwzględnianie atrakcyjnej dla młodzieży tematyki sportowej w twórczości literackiej, plastyce, filmie itp.;

- rozwijanie i doskonalenie form łączenia działalności sportowo-rekreacyjnej z ruchem kulturalno-oświatowym i rozrywkowym;

5. z Ministerstwem Gospodarki Komunalnej i z Centralnym Związkiem Spółdzielczości Budownictwa Mieszkaniowego

- zapewnianie warunków dla powstawania w nowo budowanych osiedlach mieszkaniowych terenów oraz urządzeń sportowo-rekreacyjnych o charakterze wycieczkowym.

6. z Polską Akademią Nauk i Instytutami Naukowymi

- rozwinięcie badań w zakresie społecznej funkcji kultury fizycznej i jej wpływu na rozwój biologiczny społeczeństwa.

Plenum CRZZ stwierdza, że dotychczasowe osiągnięcia związkowej kultury fizycznej są przede wszystkim zasługą szerokiej rzeszy społecznych działaczy związków zawodowych, aktywistów organizacji młodzieżowych, działaczy klubów i ognisk TKKF. Plenum wyraża im za zaangażowaną postawę społeczną — uznanie i podziękowanie.

Plenum zwraca się do wszystkich instancji i zakładowych organizacji związkowych, do ogniw związkowej kultury fizycznej o aktywne włączenie się do realizacji nakreślonych w niniejszej uchwale zadań.

Plenum Centralnej Rady Związków Zawodowych wyraża przekonanie, że systematyczna, rzetelna praca wszystkich jednostek związkowej kultury fizycznej, działaczy, trenerów i zawodników przyczyni się do wzmocnienia sił i zdrowia obywateli, a tym samym do dalszego wszechstronnego rozwoju naszej Ludowej Ojczyzny.

DZIAŁ B

8

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 28 września 1970 r.

w sprawie określenia, z jakich praw związanych ze stosunkiem pracy korzystają osoby umieszczone w ośrodku przystosowania społecznego.

(Dziennik Ustaw z dnia 10 października 1970 r. Nr 24, poz. 196)

Na podstawie art. 99 § 4 Kodeksu karnego wykonawczego zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Z praw związanych ze stosunkiem pracy w zakresie określonym w niniejszym rozporządzeniu korzystają osoby umieszczone w ośrodku przystosowania społecznego, zwanym dalej „ośrodkiem”, które są zatrudnione:

1) w uspołecznionym zakładzie pracy na podstawie skierowania dokonanego przez ośrodek, stosownie do porozumienia zawartego pomiędzy ośrodkiem a tym zakładem,

2) w prowadzonym przez ośrodek gospodarstwie pomocniczym albo w ośrodku, w pełnym wymiarze czasu pracy, przy pracy, która odpowiada czynnościom związanym ze stanowiskiem przewidzianym w ustalonej dla ośrodka tabeli stanowisk.

2. Używane w dalszych przepisach rozporządzenia określenie „zakład pracy” oznacza uspołeczniony zakład pracy, w którym osoby umieszczone w ośrodku są zatrudnione stosownie do ust. 1 pkt 1, a określenie „zatrudnienie” — zatrudnienie tych osób w sposób przewidziany w ust. 1.

§ 2. 1. Osoby umieszczone w ośrodku otrzymują z tytułu zatrudnienia wynagrodzenie za pracę takie, jakie by im przysługiwało, gdyby były zatrudnione na podstawie umowy o pracę, z wyłączeniem jednak:

1) świadczeń uzależnionych od wysługi lat, w szczególności dodatku za wysługę lat, oraz

2) świadczeń w naturze i ich ekwiwalentu pieniężnego, chyba że świadczenia w naturze służą ochronie zdrowia pracowników lub są konsumowane w miejscu pracy.

2. Zaszeregowania osób, o których mowa w ust. 1, do stawki lub grupy wynagrodzenia dokonuje się według zasad zaszeregowania pracowników.

§ 3. Z wynagrodzenia za pracę osób umieszczonych w ośrodku oprócz potrąceń dopuszczonych przez przepisy prawa pracy potrąca się ponadto:

1) zryczałtowane koszty ich pobytu w ośrodku,

2) dyscyplinarne kary pieniężne przewidziane w regulaminie ośrodka.

§ 4. 1. Jeżeli osoba umieszczona w ośrodku jest zatrudniona w sposób określony w § 1 ust. 1 pkt 1, zakład pracy potrąca z jej wynagrodzenia za pracę podatki i inne opłaty należne z mocy ustawy oraz kary pieniężne nałożone na podstawie regulaminu pracy, a pozostałą część wynagrodzenia przekazuje do ośrodka.

2. Ośrodek po dokonaniu potrąceń określonych w § 3 pozostałą część wynagrodzenia wypłaca osobie uprawnionej.

§ 5. 1. W razie skierowania egzekucji do wynagrodzenia za pracę osoby umieszczonej w ośrodku egzekucji podlega wynagrodzenie pozostałe po potrąceniu podatków i innych opłat należnych z mocy ustawy oraz zryczałtowanych kosztów pobytu w ośrodku, z tym że od egzekucji wolna jest kwota 300 zł miesięcznie, a przy egzekucji świadczeń alimentacyjnych — kwota 150 zł.

2. Bez względu na sposób zatrudnienia, zajęcia wynagrodzenia za pracę osoby umieszczonej w ośrodku dokonuje się w ośrodku. O dokonanej zajęciu ośrodek zawiadamia bezzwłocznie zakład pracy, który przekazuje w takim wypadku do ośrodka całe wynagrodzenie pozostałe po potrąceniu podatków i innych opłat należnych z mocy ustawy.

3. Z części wynagrodzenia za pracę nie podlegającej egzekucji ośrodek potrąca dyscyplinarne kary pieniężne i nałożone przez zakład pracy kary pieniężne przewidziane w regulaminie pracy, które przekazuje temu zakładowi.

§ 6. W zakresie czasu pracy oraz wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych, w niedziele i w dni wolne od pracy stosuje się przepisy obowiązujące w stosunku pracy.

§ 7. 1. Po rocznym okresie zatrudnienia osobom umieszczonym w ośrodku przysługuje prawo do corocznego płatnego urlopu wypoczynkowego w wymiarze 14 dni roboczych oraz do urlopu dodatkowego, wprowadzonego ze względu na rodzaj wykonywanej pracy lub warunki szczególnie uciążliwe albo szkodliwe dla zdrowia. Osobom umieszczonym w ośrodku, które są zatrudnione przy pracy sezonowej, przysługuje prawo do urlopu w wymiarze jednego dnia roboczego za każdy przepracowany miesiąc.

2. W zakresie zasad wynagradzania za urlop stosuje się przepisy o pracowniczych urloпах wypoczynkowych.

3. Zmiana zakładu pracy lub sposobu zatrudnienia nie wpływa na zakres prawa do urlopu, chyba że zmiana ta nastąpiła na skutek skierowania do ośrodka o surowszych warunkach oddziaływania resocjalizacyjnego. W tym wypadku wywiera ona takie skutki jak rozwiązanie stosunku pracy bez wypowiedzenia z winy pracownika.

§ 8. Przy przejazdach publicznymi środkami lokomocji do miejsca wykonywania zatrudnienia, osoby umieszczone w ośrodku korzystają z takich ulg, jak gdyby były zatrudnione na podstawie umowy o pracę.

§ 9. 1. W zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy stosuje się przepisy obowiązujące w stosunku pracy. W szczególności osoby umieszczone w ośrodku mają na równi z pracownikami prawo do odzieży ochronnej, odzieży roboczej i sprzętu ochrony osobistej.

2. Przy zatrudnieniu kobiet stosuje się odpowiednio przepisy o ochronie pracy kobiet.

§ 10. Spory z zakładem pracy o roszczenia z tytułu zatrudnienia podlegają rozpoznaniu w trybie właściwym do rozpoznawania sporów o roszczenia ze stosunku pracy. Ośrodek powinien udzielać osobom umieszczonym w ośrodku informacji i pomocy w dochodzeniu ich uzasadnionych roszczeń.

§ 11. 1. Zatrudnienie osoby umieszczonej w ośrodku i związane z tym zatrudnieniem prawa ustają z chwilą zwolnienia z ośrodka.

2. W związku z zatrudnieniem w czasie pobytu w ośrodku osobie zwolnionej z ośrodka wydaje się na jej żądanie świadectwo pracy.

§ 12. 1. Jeżeli po zwolnieniu z ośrodka osoba, która była w nim umieszczona, podjęła pracę w ciągu trzech miesięcy od zwolnienia, okres zatrudnienia w czasie pobytu w ośrodku wlicza się do okresu pracy, od którego zależy wymiar urlopu wypoczynkowego oraz prawo do zasiłku rodzinnego.

2. W razie niemożności podjęcia pracy w terminie określonym w ust. 1 przy ustalaniu wymiaru urlopu wypoczynkowego stosuje się przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 8 maja 1969 r. w sprawie wykonania niektórych przepisów ustawy o pracowniczych urloпах wypoczynkowych (Dz. U. Nr 14, poz. 100), a przy ustalaniu prawa do zasiłku rodzinnego — odpowiednio przepisy art. 16 ust. 4 dekretu z dnia 18 stycznia 1956 r. o ograniczeniu dopuszczalności rozwiązywania umów o pracę bez wypowiedzenia oraz o zabezpieczeniu ciągłości pracy (Dz. U. Nr 2, poz. 11 z późniejszymi zmianami).

§ 13. Osobom umieszczonym w ośrodku, bez względu na to, czy są zatrudnione, przysługują uprawnienia do świadczeń leczniczych zakładów społecznych służby zdrowia na zasadach ustalonych dla ubezpieczonych.

§ 14. 1. Osobom umieszczonym w ośrodku i członkom ich rodzin przysługują z tytułu zatrudnienia świadczenia z ubezpieczenia na wypadek choroby i macierzyństwa oraz z ubezpieczenia rodzinnego na zasadach przewidzianych dla pracowników i członków ich rodzin.

2. Składki na ubezpieczenia społeczne za osoby umieszczone w ośrodku opłaca zakład pracy lub ośrodek na zasadach określonych w przepisach dotyczących składek na ubezpieczenia społeczne za pracowników zatrudnionych w zakładach pracy gospodarki uspołecznionej.

§ 15. 1. Zasiłki z ubezpieczenia na wypadek choroby i macierzyństwa przekazuje się do ośrodka,

który wypłaca je osobie umieszczonej w ośrodku w kwocie pozostałej po pokryciu kosztów pobytu w ośrodku.

2. Zasiłki rodzinne wypłaca się do rąk osoby, na którą zasiłek przysługuje, a zasiłki przysługujące na dzieci — do rąk osoby wykonującej pieczę nad dzieckiem.

3. Przepis § 7 ust. 3 stosuje się odpowiednio.

§ 16. Po zwolnieniu z ośrodka osobom, które były zatrudnione w czasie pobytu w ośrodku, przysługują świadczenia z ubezpieczenia na wypadek choroby i macierzyństwa na zasadach takich, jak pracownikom po ustaniu stosunku pracy.

§ 17. 1. Okresy zatrudnienia w czasie pobytu w ośrodku uważa się za okresy zaliczalne do okresów zatrudnienia w rozumieniu przepisów o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym, jeżeli osoba zwolniona z ośrodka była potem zatrudniona przez okres wynoszący co najmniej:

1) 5 lat — jeśli chodzi o przyznanie emerytury.

2) połowę okresu wymaganego do uzyskania prawa do renty z tytułu inwalidztwa powstałego z innych przyczyn niż wypadek w zatrudnieniu albo choroba zawodowa — jeżeli chodzi o przyznanie renty inwalidzkiej lub rodzinnej.

2. Zatrudnienia w czasie pobytu w ośrodku nie zalicza się jednak do okresu zatrudnienia wymaganego do uzyskania emerytury lub renty w razie skazania za przestępstwo popełnione po zwolnieniu z tego ośrodka na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, chyba że nastąpiło zatarcie tego skazania albo prawo do emerytury lub renty zostało już ustalone prawomocną decyzją organu rentowego.

§ 18. 1. Osobom, które uległy wypadkowi lub zachorowały na chorobę zawodową przy wykonywaniu zatrudnienia podczas pobytu w ośrodku, przysługują świadczenia określone w przepisach o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym z tytułu inwalidztwa powstałego wskutek wypadku w zatrudnieniu lub choroby zawodowej. Świadczenia takie przysługują również członkom rodzin pozostałych po osobach zmarłych wskutek takiego wypadku lub choroby.

2. Osoby umieszczone w ośrodku, które są zatrudnione, podlegają ubezpieczeniu od następstw nieszczęśliwych wypadków w czasie zatrudnienia. W razie zatrudnienia w sposób określony w § 1 ust. 1

pkt 1 osoby umieszczone w ośrodku podlegają ponadto ubezpieczeniu od następstw nieszczęśliwych wypadków w drodze do pracy lub z pracy. Umowę ubezpieczenia zawiera na swój koszt zakład pracy, a w razie zatrudnienia w sposób określony w § 1 ust. 1 pkt 2 — ośrodek.

§ 19. Osoba umieszczona w ośrodku nie traci prawa do emerytury lub renty pomimo niespełniania wymaganych w myśl przepisów o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym warunków:

1) osiągnięcia wieku emerytalnego w czasie zatrudnienia lub w ciągu 5 lat od ustania zatrudnienia,

2) powstania inwalidztwa w czasie zatrudnienia lub w ciągu 18 miesięcy, a w razie choroby zawodowej — w ciągu 2 lat od ustania zatrudnienia,

3) osiągnięcia wymaganego okresu zatrudnienia w ciągu 10 lat przed zgłoszeniem wniosku o rentę inwalidzką, jeżeli wymienione warunki są spełnione po odliczeniu okresu pobytu w ośrodku.

§ 20. W zakresie wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne, świadczeń z tego ubezpieczenia oraz emerytur i rent zarobki osiągane z tytułu zatrudnienia wykonywanego podczas pobytu w ośrodku traktuje się na równi z zarobkami osiąganymi z tytułu stosunku pracy.

§ 21. 1. Jeżeli osoba umieszczona w ośrodku wykonuje pracę nakładczą w warunkach, w których osobę wykonującą taką pracę uważa się za pracownika w rozumieniu przepisów o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym:

1) przysługuje jej urlop wypoczynkowy w wymiarze i na zasadach obowiązujących w stosunku do osób wykonujących pracę nakładczą,

2) stosuje się odpowiednio przepisy § 14—20.

2. Do zarobków osób wykonujących pracę nakładczą stosuje się odpowiednio przepisy §§ 3—5.

§ 22. Poza prawami określonymi w rozporządzeniu osoby umieszczone w ośrodku nie korzystają z tytułu zatrudnienia z innych praw związanych ze stosunkiem pracy.

§ 23. Wykonanie rozporządzenia porucza się Ministrowi Sprawiedliwości oraz innym zainteresowanym ministrom (kierownikom urzędów centralnych).

§ 24. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

9

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 3 listopada 1970 r.

w sprawie komisji dyscyplinarnych dla pracowników Polskiej Akademii Nauk.

(Dziennik Ustaw z dnia 10 listopada 1970 r. Nr 27, poz. 215)

Na podstawie art. 52 ust. 3 ustawy z dnia 17 lutego 1960 r. o Polskiej Akademii Nauk (Dz. U. z 1970 r. Nr 4, poz. 35) zarządza się, co następuje:

Rozdział 1.

Przepisy ogólne.

§ 1. 1. Przepisom rozporządzenia podlegają zatrudnieni na podstawie mianowania w Polskiej Akademii Nauk, zwanej dalej „Akademią”, pracownicy

naukowo-badawczy, bibliotekarze dyplomowani i dyplomowani pracownicy dokumentacji naukowej.

2. Ilekroć w dalszych przepisach rozporządzenia jest mowa o ustawie bez bliższego określenia, należy przez to rozumieć ustawę z dnia 17 lutego 1960 r. o Polskiej Akademii Nauk (Dz. U. z 1970 r. Nr 4, poz. 35).

§ 2. Jeżeli o ten sam czyn wszczęto postępowanie karne lub karno-administracyjne, komisja dyscyplinarna może zawiesić postępowanie dyscyplinarne,

gdy nie da się w nim ustalić z dostateczną pewnością okoliczności faktycznych będących przedmiotem rozpoznania. Komisja dyscyplinarna może w każdej chwili podjąć zawieszono postępowanie.

§ 3. 1. Jeżeli obwiniony opuścił swe dotychczasowe miejsce zamieszkania, a nowego adresu nie można ustalić, przewodniczący komisji dyscyplinarnej ustanawia dla obwinionego obrońcę z urzędu.

2. W razie śmierci obwinionego toczące się postępowanie dyscyplinarne podlega umorzeniu; jednak w razie zgłoszenia żądania przez małżonka, krewnego w linii prostej, brata lub siostry w ciągu dwóch miesięcy od dnia śmierci obwinionego, postanowienie o umorzeniu traci moc i postępowanie dyscyplinarne prowadzi się nadal przy udziale ustanowionego przez jedną z wymienionych osób obrońcy z wyboru albo ustanowionego przez przewodniczącego komisji dyscyplinarnej obrońcy z urzędu.

Rozdział 2.

Komisje dyscyplinarne.

§ 4. Do orzekania w sprawach dyscyplinarnych pracowników, o których mowa w § 1 ust. 1, powołane są w Akademii:

1) Komisja Dyscyplinarna dla Pracowników Naukowo-Badawczych, zwana dalej „Komisją Dyscyplinarną”,

2) Wyższa Komisja Dyscyplinarna dla Pracowników Naukowo-Badawczych, zwana dalej „Wyższą Komisją Dyscyplinarną”.

§ 5. 1. Członków Komisji Dyscyplinarnej powołuje Sekretarz Naukowy Akademii spośród zatrudnionych na podstawie mianowania samodzielnych pracowników naukowo-badawczych, adiunktów, bibliotekarzy dyplomowanych i dyplomowanych pracowników dokumentacji naukowej, po zasięgnięciu opinii organizacji partyjnej i organizacji związkowej.

2. Liczbę członków Komisji Dyscyplinarnej ustala Sekretarz Naukowy Akademii, który wyznacza również przewodniczącego Komisji oraz jego zastępców spośród członków Komisji.

§ 6. Członków Wyższej Komisji Dyscyplinarnej powołuje Sekretarz Naukowy Akademii spośród zatrudnionych na podstawie mianowania samodzielnych pracowników naukowo-badawczych, starszych kustoszy dyplomowanych, kustoszy dyplomowanych, starszych dokumentalistów dyplomowanych i dokumentalistów dyplomowanych, po zasięgnięciu opinii organizacji partyjnej i organizacji związkowej. Sekretarz Naukowy Akademii wyznacza równocześnie spośród członków Komisji przewodniczącego Komisji i jego zastępców.

§ 7. Można być członkiem tylko jednej komisji dyscyplinarnej. Przyjęcie mandatu członka komisji oraz funkcji przewodniczącego lub zastępcy przewodniczącego komisji jest służbowym obowiązkiem pracownika Akademii.

§ 8. 1. Kadencja Komisji Dyscyplinarnej i Wyższej Komisji Dyscyplinarnej trwa trzy lata. Okres kadencji komisji dyscyplinarnych odpowiada kadencji Prezydium Akademii.

2. Przewodniczący, ich zastępcy oraz pozostali członkowie komisji dyscyplinarnych mogą być odwołani w czasie trwania kadencji w trybie określonym w § 5 lub w § 6.

3. Skład komisji dyscyplinarnej może być uzupełniony w czasie trwania kadencji w trybie określonym w § 5 lub w § 6. Mandat nowego członka wygasa z upływem kadencji całej komisji.

4. W razie niemożności pełnienia obowiązków przez przewodniczącego komisji uprawnienia przysługujące mu z mocy niniejszego rozporządzenia służą zastępcy, którego wyznaczył przewodniczący, a w braku takiego wyznaczenia — najstarszemu wiekiem zastępcy.

§ 9. 1. Członek komisji dyscyplinarnej nie może pełnić obowiązków członka komisji, jeżeli przeciwko niemu toczy się postępowanie karne lub dyscyplinarne, a gdy postępowanie zakończy się ukaraniem — traci mandat członka komisji.

2. Członek komisji dyscyplinarnej traci mandat, jeżeli przestanie być pracownikiem Akademii.

§ 10. Komisja Dyscyplinarna wydaje postanowienia o wszczęciu lub odmowie wszczęcia postępowania dyscyplinarnego oraz rozpoznaje w pierwszej instancji sprawy dyscyplinarne pracowników naukowo-badawczych, bibliotekarzy dyplomowanych i dyplomowanych pracowników dokumentacji naukowej z wyjątkiem tych pracowników, których sprawy dyscyplinarne podlegają w pierwszej instancji Wyższej Komisji Dyscyplinarnej.

§ 11. 1. Wyższa Komisja Dyscyplinarna działając jako pierwsza instancja wydaje postanowienia o wszczęciu lub odmowie wszczęcia postępowania dyscyplinarnego oraz rozpoznaje sprawy dyscyplinarne samodzielnych pracowników naukowo-badawczych będących równocześnie członkami Akademii i przeciwko przewodniczącemu Komisji Dyscyplinarnej lub Wyższej Komisji Dyscyplinarnej oraz sprawy przekazane do jej właściwości przez Sekretarza Naukowego.

2. Wyższa Komisja Dyscyplinarna działając jako instancja odwoławcza rozpoznaje zażalenia i odwołania od postanowień i orzeczeń wydanych w pierwszej instancji.

§ 12. 1. Komisje dyscyplinarne wydają postanowienia o wszczęciu lub odmowie wszczęcia postępowania dyscyplinarnego oraz rozpoznają sprawy dyscyplinarne w pierwszej instancji w składzie trzech członków wyznaczonych przez przewodniczącego komisji. Przewodniczącym składu orzekającego jest przewodniczący komisji lub jeden z jego zastępców.

2. Wyższa Komisja Dyscyplinarna działając jako pierwsza instancja orzeka w składzie trzyosobowym, a jako instancja odwoławcza — w składzie pięciosobowym. Członków składu orzekającego wyznacza przewodniczący Wyższej Komisji Dyscyplinarnej. Członkami pięciosobowego składu orzekającego nie mogą być osoby, które rozpoznawały sprawę w pierwszej instancji. Przewodniczącym pięciosobowego składu orzekającego jest przewodniczący Wyższej Komisji lub jeden z jego zastępców.

3. W sprawach dyscyplinarnych samodzielnych pracowników naukowo-badawczych do składu orzekającego mogą należeć tylko samodzielni pracownicy naukowo-badawczy. W sprawach pozostałych pracowników, o których mowa w § 1, do składu orzekającego komisji dyscyplinarnej powinien wchodzić co najmniej jeden adiunkt lub bibliotekarz dyplomowany albo dyplomowany pracownik dokumentacji naukowej.

Rozdział 3.

Rzecznicy dyscyplinarni.

§ 13. 1. Rzecznika dyscyplinarnego przy Komisji Dyscyplinarnej, rzecznika dyscyplinarnego przy Wyższej Komisji Dyscyplinarnej oraz ich zastępców powołuje Sekretarz Naukowy Akademii na okres kadencji komisji spośród samodzielnych pracowników naukowo-badawczych zatrudnionych na podstawie mianowania. Zastępcą rzecznika przy Komisji Dyscyplinarnej może być adiunkt, bibliotekarz dyplomowany lub dyplomowany pracownik dokumentacji naukowej.

2. Przyjęcie funkcji rzecznika dyscyplinarnego i jego zastępcy jest służbowym obowiązkiem pracownika Akademii.

3. W sprawie nie zakończonej przez ustępującą komisję Sekretarz Naukowy Akademii może w uzasadnionych wypadkach powierzyć rzecznikowi z poprzedniej kadencji dalsze pełnienie funkcji aż do zakończenia sprawy.

4. W uzasadnionych wypadkach Sekretarz Naukowy Akademii może odwołać rzecznika dyscyplinarnego w okresie kadencji.

5. Do rzecznika dyscyplinarnego stosuje się odpowiednio przepisy § 9.

§ 14. 1. Do obowiązków rzecznika dyscyplinarnego przy Komisji Dyscyplinarnej oraz przy Wyższej Komisji Dyscyplinarnej, działającej jako pierwsza instancja, należy:

- 1) prowadzenie postępowania wyjaśniającego,
- 2) składanie komisji dyscyplinarnej wniosków o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego,
- 3) uczestniczenie w posiedzeniach i w rozprawach dyscyplinarnych,
- 4) składanie wniosków o umorzenie postępowania dyscyplinarnego,
- 5) popieranie oskarżenia przed komisją dyscyplinarną oraz
- 6) wnoszenie zażaleń i odwołań od postanowień i orzeczeń komisji dyscyplinarnej do Wyższej Komisji Dyscyplinarnej jako instancji odwoławczej.

2. Do obowiązków rzecznika dyscyplinarnego przy Wyższej Komisji Dyscyplinarnej, działającej jako instancja odwoławcza, należy uczestniczenie w posiedzeniach i rozprawach Komisji, popieranie oskarżenia i ewentualne składanie wniosków o umorzenie postępowania dyscyplinarnego.

3. Rzecznik dyscyplinarny jest związany poleceniami Sekretarza Naukowego Akademii.

§ 15. Jednostki organizacyjne i placówki Akademii oraz ich pracownicy obowiązani są udzielać rzecznikom dyscyplinarnym wszelkich informacji i wyjaśnień związanych z postępowaniem wyjaśniającym i dyscyplinarnym.

Rozdział 4.

Postępowanie wyjaśniające.

§ 16. 1. Sekretarz Naukowy Akademii po otrzymaniu wiadomości o naruszeniu przez pracownika, objętego przepisami rozporządzenia (§ 1), jego obowiązków lub o uchybieniu przez niego godności pracownika Akademii zleca rzecznikowi dyscyplinarnemu przeprowadzenie postępowania wyjaśniającego.

2. W toku postępowania wyjaśniającego rzecznik dyscyplinarny może przesłuchiwać obwinionego, świadków i biegłych, jak również przeprowadzać wszelkie inne dowody konieczne do całkowitego wyjaśnienia sprawy w trybie i pod rygorami przewidzianymi w Kodeksie postępowania administracyjnego.

3. Obwinionemu należy już w toku postępowania wyjaśniającego umożliwić złożenie wszystkich wyjaśnień, które jego zdaniem mogą mieć znaczenie dla sprawy, a po zakończeniu tego postępowania zapoznać obwinionego z treścią zebranych dowodów i umożliwić mu złożenie ustnie lub na piśmie dodatkowych wyjaśnień. Obwiniony ma prawo zgłosić wniosek o przesłuchanie w toku postępowania wyjaśniającego wskazanych przez niego osób w charakterze świadków.

4. Odmowa złożenia wyjaśnień przez obwinionego nie wstrzymuje biegu postępowania.

§ 17. 1. Rzecznik dyscyplinarny składa Sekretarzowi Naukowemu Akademii sprawozdanie z wyników postępowania wyjaśniającego. Jeżeli wyniki postępowania wyjaśniającego wskazują na zasadność wysuniętych zarzutów, Sekretarz Naukowy Akademii poleca rzecznikowi złożenie komisji dyscyplinarnej wniosku o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego i ukaranie obwinionego.

2. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, powinien zawierać:

- 1) tytuł, stopień naukowy, imię i nazwisko, zajmowane stanowisko i inne dane osobowe obwinionego,
- 2) dokładne określenie zarzucanego przewinienia ze wskazaniem czasu i miejsca jego popełnienia,
- 3) wykaz zawierający imiona i nazwiska oraz adresy świadków, którzy mają być wezwani na rozprawę dyscyplinarną, jak również wyliczenie innych dowodów; do wykazu może być dołączony wniosek o zaniechanie wezwania i odczytanie na rozprawie zeznań świadków przesłuchanych w toku postępowania wyjaśniającego,
- 4) proponowany rodzaj i wymiar kary dyscyplinarnej,
- 5) uzasadnienie oparte na wynikach postępowania wyjaśniającego.

Rozdział 5.

Postępowanie dyscyplinarne.

§ 18. 1. Po złożeniu przez rzecznika dyscyplinarnego wniosku o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego i ukaranie obwinionego przewodniczący komisji dyscyplinarnej wyznacza trzyosobowy skład orzekający komisji (§ 12 ust. 1).

2. Skład orzekający rozpoznaje wniosek o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego na posiedzeniu niejawnym, które powinno się odbyć najpóźniej w ciągu 14 dni od złożenia wniosku.

3. Na posiedzeniu niejawnym skład orzekający może wydać postanowienie o:

- 1) wszczęciu postępowania dyscyplinarnego i wyznaczeniu jednocześnie terminu rozprawy,
- 2) odmowie wszczęcia postępowania dyscyplinarnego,
- 3) odroczeniu rozpoznania wniosku do czasu uzupełnienia przez rzecznika dyscyplinarnego postępowania wyjaśniającego.

4. Odpisy wydanych na posiedzeniu niejawnym postanowień doręcza się rzecznikowi i obwinionemu.

5. Od postanowienia odmawiającego wszczęcia postępowania dyscyplinarnego przysługuje rzecznikowi dyscyplinarnemu prawo wniesienia zażalenia do Wyższej Komisji Dyscyplinarnej, działającej jako instancja odwoławcza.

6. Na postanowienie o wszczęciu postępowania dyscyplinarnego nie służy zażalenie.

7. Obwinionemu doręcza się wraz z odpisem postanowienia komisji o wszczęciu postępowania dyscyplinarnego odpis wniosku rzecznika o wszczęcie postępowania i ukaranie.

§ 19. 1. Zażalenie rzecznika dyscyplinarnego na postanowienie odmawiające wszczęcia postępowania dyscyplinarnego rozpoznaje na posiedzeniu niejawnym Wyższa Komisja Dyscyplinarne jako instancja odwoławcza. Posiedzenie niejawne powinno odbyć się najpóźniej w ciągu 14 dni od dnia złożenia zażalenia.

2. W razie uwzględnienia zażalenia skład orzekający Wyższej Komisji Dyscyplinarnej wydaje postanowienie o wszczęciu postępowania dyscyplinarnego i przekazuje akta sprawy przewodniczącemu komisji dyscyplinarnej właściwej do rozpoznania sprawy w pierwszej instancji w celu wyznaczenia nowego składu orzekającego i terminu rozprawy. Członkami składu orzekającego nie mogą być członkowie komisji dyscyplinarnej, którzy brali udział w wydaniu uchylonego postanowienia. Przepisy § 18 ust. 4, 6 i 7 stosuje się odpowiednio.

3. Postanowienie składu orzekającego Wyższej Komisji Dyscyplinarnej, wydane w instancji odwoławczej, zatwierdzające zaskarżone postanowienie o odmowie wszczęcia postępowania dyscyplinarnego jest ostateczne. Przepis § 18 ust. 4 stosuje się odpowiednio.

§ 20. 1. Po wydaniu przez komisję dyscyplinarną postanowienia o wszczęciu postępowania dyscyplinarnego rzecznik dyscyplinarny i obwiniony mogą zgłaszać do komisji wnioski o dopuszczenie nowych dowodów. Wnioski powinny być uwzględnione, jeżeli okoliczności, dla których stwierdzenia dowody miałyby być powołane, mogą mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Skład orzekający może zarządzić wezwanie świadków i biegłych oraz sprowadzenie dowodów nie wskazanych we wnioskach.

2. Skład orzekający nie może nie uwzględnić wniosku obwinionego o wezwanie na rozprawę świadka, co do którego rzecznik dyscyplinarny wniósł o odczytanie jego zeznań zamiast wzywania na rozprawę.

3. Wnioski, o których mowa w ust. 1, powinny być zgłoszone przed upływem trzech dni od dnia doręczenia wezwania na rozprawę.

§ 21. 1. O terminie rozprawy przewodniczący składu orzekającego zawiadamia na piśmie Sekretarza Naukowego Akademii, rzecznika dyscyplinarnego, a ponadto wzywa na rozprawę:

- 1) obwinionego,
- 2) jego obrońcę, jeśli już został ustanowiony,
- 3) świadków i biegłych.

2. Obwinionemu doręcza się wraz z wezwaniem:

- 1) listę członków składu orzekającego,
- 2) pouczenie o przysługujących mu uprawnieniach i skutkach niestawiennictwa na rozprawę.

3. Termin rozprawy powinien być tak wyznaczony, aby między doręczeniem wezwania obwinionemu na rozprawę a dniem rozprawy upłynęło co najmniej 7 dni. W razie niezachowania tego terminu obwiniony lub jego obrońca może zażądać odroczenia rozprawy.

4. Po wydaniu postanowienia o wszczęciu postępowania dyscyplinarnego obwiniony i jego obrońca mogą przeglądać akta sprawy i sporządzać wypisy i notatki. Przewodniczący składu orzekającego może odmówić wglądu do akt w ciągu ostatnich trzech dni przed rozprawą.

§ 22. 1. Rzecznik dyscyplinarny, obwiniony lub jego obrońca mają prawo zgłoszenia do przewodniczącego komisji dyscyplinarnej żądania wyłączenia członka składu orzekającego, jeżeli między obwinionym a członkiem składu orzekającego zachodzą stosunki tego rodzaju, że mogą wzbudzać wątpliwości co do bezstronności składu orzekającego. Wniosek taki rozpoznaje skład orzekający na posiedzeniu niejawnym przed rozprawą. Wniosek należy uwzględnić, jeżeli przytoczone okoliczności zostaną uprawdopodobnione i uzasadniają wyłączenie członka składu orzekającego.

2. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, powinien być zgłoszony przed upływem trzech dni od dnia doręczenia wezwania na rozprawę.

§ 23. 1. Obwiniony ma prawo w postępowaniu przed komisjami dyscyplinarnymi przybrać sobie obrońcę spośród pracowników naukowo-badawczych lub bibliotekarzy dyplomowanych albo dyplomowanych pracowników dokumentacji naukowej lub pracowników naukowo-dydaktycznych.

2. Przewodniczący składu orzekającego może na wniosek obwinionego lub gdy zachodzi uzasadniona wątpliwość co do poczytalności obwinionego, wyznaczyć obrońcę z urzędu spośród pracowników, o których mowa w ust. 1, przy czym obrońcą nie może być członek komisji, przed którą sprawa się toczy. Wyznaczenie obrońcy powinno nastąpić nie później niż na 7 dni przed terminem rozprawy. Pracownik Akademii wyznaczony w charakterze obrońcy może odmówić podjęcia się obrony tylko z ważnych powodów.

3. Obrońca obowiązany jest zachować w tajemnicy wszystko, o czym się dowie z tytułu wykonywania czynności obrońcy.

§ 24. 1. Rozprawa dyscyplinarna jest jawna tylko dla pracowników naukowo-badawczych, bibliotekarzy dyplomowanych i dyplomowanych pracowników dokumentacji naukowej Akademii, przedstawicieli właściwych organizacji politycznych i społecznych działających na terenie Akademii oraz przedstawicieli Sekretarza Naukowego Akademii. Komisja dyscyplinarna może zezwolić osobie pokrzywdzonej na obecność na rozprawie.

2. W uzasadnionych wypadkach przewodniczący składu orzekającego może uchylić lub ograniczyć jawność rozprawy albo jej części.

3. W razie wyłączenia jawności rozprawy na rozprawie mogą być obecni: Sekretarz Naukowy Akademii lub jego przedstawiciele, przedstawiciel właściwego dla obwinionego związku zawodowego, przedstawiciel organizacji politycznej działającej przy Akademii oraz dwie wskazane przez obwinionego osoby spośród pracowników naukowo-badawczych,

bibliotekarzy dyplomowanych i dyplomowanych pracowników dokumentacji naukowej.

§ 25. 1. Rozprawą kieruje przewodniczący składu orzekającego.

2. Rozprawa rozpoczyna się od sprawdzenia obecności wezwanych osób. Świadków usuwa się do osobnego pokoju, po czym odczytuje się wniosek o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego i o ukaranie. Następnie przesłuchuje się obwinionego, świadków i biegłych oraz przeprowadza inne dowody.

3. Nie usprawiedliwione niestawiennictwo na rozprawę obwinionego, któremu wezwanie doręczono we właściwym terminie, nie stanowi przeszkody do rozpoznania sprawy. Przewodniczący może w takim wypadku ustanowić obrońcę z urzędu, jeżeli nie jest ustanowiony obrońca z wyboru.

4. W razie uznania niestawiennictwa obwinionego na rozprawę za usprawiedliwione — skład orzekający odracza rozprawę, ustalając nowy jej termin.

5. Wzywanie i przesłuchiwanie świadków i biegłych na rozprawę odbywa się w trybie i pod rygorem przewidzianymi w Kodeksie postępowania administracyjnego.

6. W razie niestawiennictwa świadka lub biegłego, którego przesłuchanie jest niezbędne, rozprawę się odracza.

7. W razie niemożności stawienia się świadków lub złożenia przez nich zeznań odmiennej treści na rozprawie — odczytuje się ich zeznania w części lub całości z akt postępowania wyjaśniającego.

8. Przed przystąpieniem do przesłuchania świadka lub biegłego przewodniczący uprzedza go o odpowiedzialności karnej za fałszywe zeznania. Świadków przesłuchuje się kolejno na sali rozpraw.

9. Obwiniony, jego obrońca i rzecznik dyscyplinarny mają prawo zadawać pytania świadkom i biegłym oraz wypowiadać się co do każdego zeznania świadka, opinii biegłego lub innego dowodu.

10. Jeżeli wyjaśnienia obwinionego, który na rozprawie przyznaje się do winy, nie budzą wątpliwości, skład orzekający za zgodą rzecznika dyscyplinarnego i obwinionego może nie przeprowadzać postępowania dowodowego lub przeprowadzić je tylko częściowo.

11. Po zakończeniu postępowania dowodowego przewodniczący składu orzekającego udziela głosu rzecznikowi dyscyplinarnemu oraz obrońcy i obwinionemu, przy czym obwinionemu służy zawsze głos ostatni.

§ 26. Jeżeli na rozprawie okaże się, że zachodzą istotne braki w materiale zebranym w czasie postępowania wyjaśniającego, których na rozprawie uzupełnić nie można, skład orzekający wydaje postanowienie o uzupełnieniu przez rzecznika dyscyplinarnego tego postępowania, wskazując zarazem, w jakim kierunku powinno być ono uzupełnione.

§ 27. Rozprawa może być przerwana z ważnych powodów na czas nie dłuższy niż 21 dni. Jeżeli po wznowieniu rozprawy skład orzekający uległ zmianie, rozprawę prowadzi się od początku.

§ 28. 1. Z przebiegu rozprawy sporządza się protokół, który powinien zawierać zwięzłe podanie treści wyjaśnień obwinionego, zeznań świadków i innych wyników postępowania dowodowego oraz przytoczenie wniosków i innych oświadczeń rzecznika i obrońcy, jak również postanowienie składu orzekającego.

2. Protokół podpisują przewodniczący składu orzekającego i protokolant.

§ 29. 1. Po wysłuchaniu głosów stron skład orzekający przystępuje niezwłocznie do narady nad orzeczeniem.

2. Narada i głosowanie są tajne. Prócz członków składu orzekającego może być przy nich obecny tylko protokolant.

3. Narada i głosowanie odbywają się osobno co do winy i osobno co do kary. Przewodniczący zespołu orzekającego głosuje ostatni.

§ 30. 1. Postanowienia składu orzekającego zapadają zwykłą większością głosów.

2. Głosy członków składu orzekającego wstrzymujących się od głosowania liczy się na korzyść obwinionego.

3. Jeżeli przy głosowaniu co do kary zdania członków składu orzekającego tak się podzielią, że na żadną z proponowanych kar nie przypadnie większość głosów, zdanie najmniej przychylnie dla obwinionego przyłącza się do zdania najbardziej doń zbliżonego.

4. Przegłosowany członek składu orzekającego ma prawo złożyć na piśmie uzasadnienie swego odrębnego zdania.

§ 31. 1. Skład orzekający orzeka na mocy przekonania opartego na ocenie całokształtu dowodów ujawnionych w toku rozprawy.

2. Skład orzekający wydaje na rozprawie:

1) orzeczenie skazujące, mocą którego uznaje obwinionego winnym zarzucanego mu czynu w całej rozciągłości lub częściowo i wymierza jedną z kar dyscyplinarnych wymienionych w art. 51 ust. 2 ustawy, albo

2) orzeczenie uniewinniające, w którym uwalnia obwinionego od postawionych mu zarzutów, lub też

3) orzeczenie umarzające sprawę, jeżeli skład orzekający dojdzie do wniosku, że czyn popełniony przez obwinionego nie kwalifikuje się jako przewinienie dyscyplinarne, lub gdy okaże się, że zachodzą okoliczności przewidziane w art. 53 ust. 1 ustawy lub w § 3 ust. 2 rozporządzenia, albo gdy rzecznik dyscyplinarny przed odczytaniem na rozprawie wniosku o wszczęcie postępowania i ukaranie obwinionego złoży oświadczenie, że nie popiera oskarżenia.

3. Przy wymiarze kary bierze się pod uwagę stopień winy, doniosłość społeczną i skutki czynu oraz postawę moralną i obywatelską obwinionego, a także zachowanie się jego przed i po przewinieniu.

4. Jeżeli obwiniony dopuścił się kilku przewinień, wymierza się jedną karę za wszystkie czyny łącznie.

§ 32. 1. Orzeczenie dyscyplinarne powinno być sporządzone na piśmie i zawierać:

1) nazwę komisji oraz datę rozpoznania sprawy i wydania orzeczenia,

2) tytuły i stopnie naukowe oraz imiona i nazwiska członków składu orzekającego, rzecznika i protokolanta,

3) tytuł i stopień naukowy, imię i nazwisko, stanowisko służbowe, miejsce i datę urodzenia obwinionego oraz tytuł i stopień naukowy, imię i nazwisko obrońcy,

4) dokładne określenie czynu zarzucanego obwinionemu,

5) sentencję orzeczenia,

6) uzasadnienie.

2. Uzasadnienie orzeczenia powinno zawierać usta-

lenie jego podstawy faktycznej przez wskazanie, jakie fakty skład orzekający uważa za udowodnione lub nie udowodnione, na jakich w tym względzie oparł się dowodach i dlaczego nie dał wiary dowodom przeciwnym.

3. Orzeczenie wraz z uzasadnieniem podpisują wszyscy członkowie składu orzekającego.

§ 33. 1. Orzeczenie powinno być ogłoszone publicznie wraz z uzasadnieniem bezpośrednio po naradzie.

2. W uzasadnionych wypadkach ogłoszenie orzeczenia może być odroczone, nie dłużej jednak niż na 7 dni, przy czym dzień i godzina, kiedy ogłoszenie ma nastąpić, powinny być podane na rozprawie.

3. Po ogłoszeniu orzeczenia przewodniczący składu orzekającego poucza obwinionego o trybie i terminie wniesienia odwołania.

4. Orzeczenie komisji dyscyplinarnej doręcza się wraz z uzasadnieniem w odpisach Sekretarzowi Naukowemu Akademii, rzecznikowi dyscyplinarnemu i obwinionemu.

§ 34. 1. Rzecznikowi dyscyplinarnemu i obwinionemu, któremu wymierzono karę dyscyplinarną, służy prawo wniesienia odwołania od orzeczenia kończącego postępowanie w Komisji Dyscyplinarnej lub w Wyższej Komisji Dyscyplinarnej rozpatrującej sprawę w pierwszej instancji — do Wyższej Komisji Dyscyplinarnej, działającej jako instancja odwoławcza. Złożenie odwołania zawiesza wykonanie orzeczenia.

2. Odwołanie wnosi się wraz z uzasadnieniem w dwóch egzemplarzach do komisji dyscyplinarnej, która wydała orzeczenie, w ciągu 14 dni od dnia doręczenia orzeczenia. Po przyjęciu odwołania przewodniczący komisji dyscyplinarnej przesyła je niezwłocznie wraz z aktami postępowania dyscyplinarnego do Wyższej Komisji Dyscyplinarnej. Odpis odwołania przewodniczący przekazuje stronie przeciwnej (rzecznikowi lub obwinionemu).

3. Odwołanie może być cofnięte najpóźniej przed rozpoczęciem rozprawy odwoławczej. Cofnięcie odwołania pociąga za sobą uprawnienie się orzeczenia komisji dyscyplinarnej pierwszej instancji.

§ 35. 1. Przewodniczący Wyższej Komisji Dyscyplinarnej po stwierdzeniu, że odwołanie zostało wniesione w przepisany terminie, wyznacza dla danej sprawy skład orzekający i kieruje sprawę na posiedzenie niejawne tego zespołu.

2. Skład orzekający Wyższej Komisji Dyscyplinarnej na posiedzeniu niejawnym po wysłuchaniu wniosku rzecznika dyscyplinarnego przy Wyższej Komisji Dyscyplinarnej rozstrzyga o konieczności wezwania świadków lub dopuszczenia innych dowodów wskazanych w odwołaniu. Przepis § 20 ust. 1 stosuje się odpowiednio.

§ 36. 1. Przewodniczący Wyższej Komisji Dyscyplinarnej odrzuca odwołanie w razie wniesienia go po upływie terminu przewidzianego w § 34 ust. 2 lub przez osobę nieuprawnioną.

2. Przewodniczący Wyższej Komisji Dyscyplinarnej może przywrócić obwinionemu uchybiony termin na jego wniosek, jeżeli obwiniony uprawdopodobni, że uchybienie nastąpiło wskutek nie zawinionej przezeń przeszkody.

3. Wniosek o przywrócenie terminu składa się wraz z odwołaniem za pośrednictwem komisji dyscyplinarnej, która wydała zaskarżone postanowienie, w ciągu 14 dni od dnia ustania przeszkody.

4. W razie przywrócenia terminu stosuje się odpowiednio przepisy § 35.

§ 37. Przewodniczący składu orzekającego Wyższej Komisji Dyscyplinarnej po wydaniu postanowienia zapadłego na posiedzeniu niejawnym (§ 35) wyznacza termin rozprawy odwoławczej, która powinna odbyć się w okresie nie przekraczającym 21 dni od dnia złożenia odwołania. Przepisy §§ 21—24 i 25 ust. 3—7 stosuje się odpowiednio.

§ 38. 1. Rozprawę odwoławczą rozpoczyna ustne sprawozdanie, w którym członek składu orzekającego Wyższej Komisji Dyscyplinarnej wyznaczony jako sprawozdawca przedstawia przebieg dotychczasowego postępowania dyscyplinarnego, treść zaskarżonego orzeczenia, przytoczone w odwołaniu zarzuty oraz okoliczności faktyczne sprawy, jak również zawiadania strony o postanowieniu składu orzekającego w przedmiocie dopuszczania dowodów.

2. Rzecznik dyscyplinarny, obwiniony i obrońca mogą składać wyjaśnienia, oświadczenia i wnioski ustnie lub na piśmie.

3. Przed zakończeniem rozprawy odwoławczej przewodniczący składu orzekającego udziela głosu rzecznikowi dyscyplinarnemu, obrońcy i obwinionemu, przy czym pierwszy głos służy stronie, która wniosła odwołanie.

4. Przepisy § 25 ust. 1, 2, 7, 8 i 9, §§ 26—30 i § 31 ust. 1 stosuje się odpowiednio.

§ 39. 1. Wyższa Komisja Dyscyplinarna działając jako instancja odwoławcza zatwierdza orzeczenie komisji dyscyplinarnej wydane w pierwszej instancji lub uchyla je i sama orzeka o winie i karze. Przepisy § 31 ust. 2—4, § 32 i § 33 ust. 1, 2 i 4 stosuje się odpowiednio.

2. Wyższa Komisja Dyscyplinarna może podwyższyć orzeczoną karę jedynie wówczas, gdy orzeczenie zostało zaskarżone przez rzecznika dyscyplinarnego.

Rozdział 6.

Zawieszenie obwinionego w czynnościach służbowych.

§ 40. 1. Decyzje o zawieszeniu w czynnościach służbowych pracowników w trybie art. 54 ustawy wydaje Sekretarz Naukowy Akademii. Przeciwnie takiej decyzji pracownik może wnieść zażalenie do Prezydium Akademii. Wniesienie zażalenia nie wstrzymuje wykonania decyzji.

2. Zawieszenie w czynnościach powinno być uchylone niezwłocznie, gdy ustaną okoliczności, które je uzasadniały.

§ 41. 1. Sekretarz Naukowy Akademii, zawieszając pracownika w czynnościach służbowych, może ograniczyć uposażenie zasadnicze oraz dodatek specjalny, dodatek za wysługę lat i dodatek za stopień naukowy obwinionego pracownika najwyżej do połowy, poczynając od dnia pierwszego miesiąca następującego po zawieszeniu.

2. W okresie zawieszenia nie wypłaca się dodatku za kierownictwo i dodatku za pracę w warunkach szkodliwych dla zdrowia.

3. Przeciwnie decyzji Sekretarza Naukowego Akademii zmniejszającej uposażenie pracownika można wnieść zażalenie do Prezydium Akademii w ciągu 5 dni od dnia doręczenia decyzji; zażalenie nie wstrzymuje wykonania decyzji.

4. Jeżeli postępowanie dyscyplinarne zostało umorzono lub jeżeli zapadło orzeczenie uniewinniające

lub skazujące na jedną z kar wymienionych w art. 51 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy, zatrzymaną część uposażenia, o której mowa w ust. 1, wypłaca się obwinionemu po zakończeniu postępowania dyscyplinarnego. W razie wydania orzeczenia uniewinniającego wypłaca się obwinionemu również wstrzymane dodatki, o których mowa w ust. 2, jednak za okres nie dłuższy niż trzy miesiące.

5. W razie uchylenia decyzji o zawieszeniu w czynnościach służbowych, połączonym z ograniczeniem uposażenia w okresie zawieszenia, wstrzymane uposażenie powinno być niezwłocznie wypłacone obwinionemu.

Rozdział 7.

Wykonywanie kar dyscyplinarnych.

§ 42. 1. Orzeczenie Wyższej Komisji Dyscyplinarnej kończące postępowanie w instancji odwoławczej oraz nie zaskarżone w terminie orzeczenie komisji dyscyplinarnej wydane w pierwszej instancji jest prawomocne.

2. Zarządzenia związane z wykonaniem prawomocnego orzeczenia dyscyplinarnego wydaje Sekretarz Naukowy Akademii.

3. O prawomocnie orzeczonej karze dyscyplinarnego zwolnienia ze stanowiska lub karze dyscyplinarnego wydalenia ze służby Sekretarz Naukowy Akademii zawiadamia wszystkie szkoły wyższe, instytuty naukowo-badawcze oraz Komitet Nauki i Techniki.

4. Prawomocne orzeczenie komisji dyscyplinarnej wolno podawać do wiadomości publicznej jedynie za zgodą Sekretarza Naukowego Akademii.

5. Kary dyscyplinarne wpisuje się do akt osobowych ukaranego.

Rozdział 8.

Zatarcie kar dyscyplinarnych.

§ 43. 1. Skazanie na karę upomnienia podlega zatarciu po upływie dwóch lat, a skazanie na karę nagany — po upływie trzech lat od dnia uprawomocnienia się orzeczenia.

2. Jeżeli przed upływem okresu wymaganego dla zatarcia skazania zapadło inne orzeczenie skazujące, zatarcie poprzedniego skazania może nastąpić łącznie z zatarciem skazania ostatnio orzeczonego.

3. Zatarcie skazania zarządza na wniosek ukaranego lub rzecznika dyscyplinarnego komisja dyscyplinarna, która ostatnio orzekała w sprawie.

4. Zatarcie skazania powoduje uznanie pracownika, o którym mowa w § 1, za nie karanego i usunięcie wpisanego orzeczenia skazującego z akt osobowych.

§ 44. 1. Skazanie na karę dyscyplinarnego zwolnienia ze stanowiska lub na karę dyscyplinarnego wydalenia ze służby może być zatarcie po upływie dziesięciu lat od dnia uprawomocnienia się orzeczenia.

2. Przepisy § 43 ust. 2—4 stosuje się odpowiednio.

Rozdział 9.

Wznowienie postępowania dyscyplinarnego.

§ 45. 1. Wznowienie postępowania dyscyplinarnego zakończonego prawomocnym orzeczeniem może nastąpić, gdy się okaże, że wydanie orzeczenia nastąpiło

wskutek fałszywego zeznania świadka lub biegłego, sfałszowania dokumentu lub przekupstwa albo innego przestępstwa, lub gdy po wydaniu orzeczenia ujawnią się nowe fakty albo dowody mogące mieć istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia.

2. Wniosek o wznowienie postępowania dyscyplinarnego mogą składać: obwiniony, obrońca, rzecznik dyscyplinarny, a po śmierci obwinionego lub w czasie jego choroby umysłowej — jego małżonek, krewny w linii prostej, brat lub siostra.

3. Wznowienie postępowania dyscyplinarnego na niekorzyść obwinionego nie jest dopuszczalne w razie jego śmierci lub przedawnienia ścigania (art. 53 ust. 1 ustawy).

4. Wniosek o wznowienie postępowania dyscyplinarnego należy wniesić w ciągu 30 dni od dnia, w którym obwiniony lub osoby wymienione w ust. 2 dowiedziały się o przyczynie uzasadniającej wznowienie,

§ 46. 1. Wniosek o wznowienie postępowania dyscyplinarnego wnosi się do tej komisji dyscyplinarnej, która wydała prawomocne orzeczenie. Wniosek rozpatruje wyznaczony przez przewodniczącego komisji trzyosobowy skład orzekający na posiedzeniu niejawnym. W razie potrzeby skład orzekający może przed rozpatrzeniem wniosku zlecić rzecznikowi dyscyplinarnemu sprawdzenie wskazanych we wniosku okoliczności. Postanowienie w sprawie wznowienia postępowania dyscyplinarnego doręcza się wraz z uzasadnieniem osobom wymienionym w § 45 ust. 2.

2. Na postanowienie w sprawie wznowienia postępowania służy zażalenie do Wyższej Komisji Dyscyplinarnej działającej jako instancja odwoławcza w ciągu 14 dni od dnia doręczenia postanowienia. Zażalenie nie służy, jeżeli postanowienie w sprawie wznowienia postępowania wydała Wyższa Komisja Dyscyplinarna działając jako instancja odwoławcza.

3. Wyższa Komisja Dyscyplinarna rozpatruje zażalenie na posiedzeniu niejawnym w pięciosobowym składzie orzekającym. Postanowienie Wyższej Komisji Dyscyplinarnej jest ostateczne.

§ 47. 1. Po uprawomocnieniu się postanowienia o wznowieniu postępowania dyscyplinarnego komisja dyscyplinarna, która wydała postanowienie, uchyła poprzednie orzeczenie i przekazuje sprawę przewodniczącemu komisji dyscyplinarnej właściwej do rozpoznania sprawy w pierwszej instancji w celu ponownego przeprowadzenia postępowania dyscyplinarnego.

2. Wznowione postępowanie toczy się według zasad ogólnych. Jeżeli wznowione postępowanie toczy się po śmierci obwinionego lub obwiniony jest umysłowo chory, przewodniczący komisji dyscyplinarnej wyznacza obrońcę z urzędu, chyba że wnioskodawca sam ustanowił obrońcę.

3. Orzeczenie wydane w postępowaniu wznowionym na korzyść obwinionego nie może wymierzać kary surowszej od tej, jaka była orzeczona w uchylonym orzeczeniu.

Rozdział 10.

Przepisy przejściowe i końcowe.

§ 48. Obsługę komisji dyscyplinarnych w Akademii wykonują pracownicy Akademii, wyznaczeni przez Sekretarza Naukowego.

§ 49. Wydatki związane z działalnością komisji dyscyplinarnych pokrywane są z budżetu Akademii.

§ 50. Traci moc rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 28 lutego 1962 r. w sprawie komisji dyscyplinarnych dla pracowników nauki i bibliotekarzy dyplomowanych zatrudnionych w Polskiej Akademii

Nauk oraz postępowania przed tymi komisjami (Dz. U. Nr 17, poz. 73).

§ 51. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1971 r.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

10

ZARZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA

z dnia 27 października 1970 r.

w sprawie ustalenia regulaminu odznaki „Zasłużony Pracownik Rolnictwa”.

(Monitor Polski z dnia 6 listopada 1970 r. Nr 37, poz. 280)

Na podstawie § 5 uchwały nr 98 Rady Ministrów z dnia 10 lipca 1970 r. w sprawie ustanowienia odznaki „Zasłużony Pracownik Rolnictwa” (Monitor Polski Nr 24, poz. 189) zarządza się, co następuje:

§ 1. Ustala się regulamin odznaki „Zasłużony Pra-

cownik Rolnictwa”, stanowiący załącznik do zarządzenia.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Rolnictwa: *J. Okuniewski*

Załącznik do zarządzenia Ministra Rolnictwa z dnia 27 października 1970 r. (poz. 280).

REGULAMIN ODZNAKI „ZASŁUŻONY PRACOWNIK ROLNICTWA”

§ 1. Odznakę „Zasłużony Pracownik Rolnictwa”, zwaną dalej „odznaką”, nadaje Minister Rolnictwa w uznaniu zasług w dziedzinie rozwoju rolnictwa.

§ 2. 1. Odznaka jest metalową stylizowaną rozetą koloru starego złota, o średnicy 36 mm. Odznaka przedstawia okrągłe pole o średnicy 15 mm, pokryte zieloną emalią. W środku pola umieszczony jest pionowo złoty kłos, a w dolnej lewej części pola znajduje się fragment traktora koloru szarego. Pole otoczone jest pierścieniem szerokości 3 mm, pokrytym czerwoną emalią ze złożonym napisem „ZASŁUŻONY PRACOWNIK ROLNICTWA”. Na obwodzie odznaki umieszczonych jest osiem emaliowanych owali, przedstawiających ziarna pszenicy w naturalnym kolorze, osadzonych — każdy pomiędzy dwoma listkami. Odznaka zawieszona jest na metalowej baretce w kształcie prostokąta o wymiarach 5 mm × 23 mm, połączonej z odznaką dwuczęściowym ogniwem. Na baretce ułożone są symetrycznie odśrodkowo dwa złote kłosa na tle starego złota.

2. Wzór odznaki, wzór dyplomu stwierdzającego jej nadanie oraz wzór legitymacji uprawniającej do noszenia odznaki określają załączniki nr 1, 2 i 3 do regulaminu.

§ 3. 1. Z wnioskami o nadanie odznaki występują:

1) przewodniczący gromadzkich rad narodowych, przewodniczący prezydiów rad narodowych osiedli bądź prezydiów miejskich rad narodowych miast nie stanowiących powiatów — w odniesieniu do rolników indywidualnych nie będących członkami kółek rolniczych,

2) kierownicy jednostek organizacyjnych — w odniesieniu do pracowników zatrudnionych w tych jednostkach,

3) zarządy kółek rolniczych i rolniczych spółdziel-

ni produkcyjnych — w odniesieniu do członków i pracowników tych organizacji.

2. Wniosek o nadanie odznaki kierownikowi jednostki organizacyjnej sporządza kierownik jednostki nadrzędnej.

3. Odznaka może być również nadana na wniosek organizacji politycznej lub społecznej.

§ 4. 1. Wniosek o nadanie odznaki rolnikowi indywidualnemu powinien być zaopiniowany przez wydział rolnictwa i leśnictwa prezydium powiatowej rady narodowej w porozumieniu z powiatowym związkiem kółek rolniczych.

2. Wniosek o nadanie odznaki członkowi (pracownikowi) rolniczej spółdzielni produkcyjnej powinien być zaopiniowany przez właściwy terenowo związek rolniczych spółdzielni produkcyjnych w porozumieniu z wydziałem rolnictwa i leśnictwa prezydium powiatowej rady narodowej.

3. Wniosek o nadanie odznaki pracownikowi jednostki organizacyjnej podległej prezydium powiatowej (miejskiej, dzielnicowej) rady narodowej powinien być zaopiniowany przez wydział rolnictwa i leśnictwa tegoż prezydium.

4. Wniosek o nadanie odznaki pracownikowi jednostki organizacyjnej podległej prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa) powinien być zaopiniowany przez wydział rolnictwa i leśnictwa tegoż prezydium.

5. Wniosek o nadanie odznaki członkowi (pracownikowi) organizacji politycznej lub społecznej oraz pracownikowi zatrudnionemu w jednostce organizacyjnej nie podporządkowanej prezydium rady narodowej powinien być zaopiniowany przez jednostkę (instancję) nadrzędną.

6. Przepisy ust. 5 nie dotyczą wniosku o nadanie odznaki rolnikowi indywidualnemu, będącemu człon-

kiem kółka rolniczego, a także członkowi (pracownikowi) rolniczej spółdzielni produkcyjnej.

§ 5. 1. Wnioski o nadanie odznaki wnoszą do Ministra Rolnictwa:

1) przewodniczący prezydiów wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw) — w odniesieniu do pracowników właściwych organów prezydiów rad narodowych wszystkich stopni, pracowników jednostek organizacyjnych podległych prezydiom rad narodowych wszystkich stopni oraz rolników indywidualnych,

2) właściwi ministrowie (kierownicy urzędów centralnych) — w odniesieniu do pracowników innych jednostek państwowych,

3) właściwe centralne związki spółdzielcze lub organizacje społeczne — w odniesieniu do członków i pracowników tych związków lub organizacji,

4) kierownicy jednostek organizacyjnych podległych Ministrowi Rolnictwa — w odniesieniu do pracowników podległych jednostek organizacyjnych.

2. Wnioski o nadanie odznaki powinny być przedstawione Ministrowi Rolnictwa najpóźniej na miesiąc przed przewidywanym terminem jej wręczenia.

§ 6. Wniosek o nadanie odznaki powinien zawierać następujące dane dotyczące osoby zgłaszanej do wyróżnienia: imię i nazwisko, a w odniesieniu do mężatek także nazwisko panieńskie, imiona rodziców, datę i miejsce urodzenia, miejsce zamieszkania, miejsce pracy i stanowisko służbowe, wykształcenie, przynależność partyjną i do organizacji społecznych, karalność sądową po wyzwoleniu (za co, kiedy i wymiar kary), posiadane ordery, odznaczenia i odznaki oraz rok ich nadania, uzasadnienie wniosku ze szczegółowym opisaniem zasług, wskazaniem stażu pracy i osiągnięć oraz krótką charakterystykę postawy społeczno-politycznej i opinii właściwej jednostki organizacyjnej (instancji).

§ 7. 1. Wręczenie odznaki, dyplomu i legitymacji odbywa się w sposób uroczysty.

2. Wręczenia odznaki dokonuje Minister Rolnictwa lub przewodniczący prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa) bądź prezydium powiatowej (dzielnicowej) rady narodowej lub też upoważniona przez nich osoba.

§ 8. Odznakę nosi się na prawej stronie piersi po odznakach tytułów honorowych i Medalu 10-lecia Polski Ludowej.

§ 9. Ministerstwo Rolnictwa prowadzi ewidencję nadanych odznak.

§ 10. Imiona i nazwiska osób wyróżnionych ogłasza się w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Rolnictwa.

§ 11. W razie nadania odznaki pracownikowi jednostki gospodarki uspołecznionej fakt nadania odnotowuje się w karcie ewidencyjnej wyróżnionego pracownika, a do jego akt osobowych dołącza się odpis dokumentu stwierdzającego nadanie odznaki.

§ 12. 1. Przez czyn uzasadniający pozbawienie pracownika odznaki należy rozumieć przestępstwo popełnione z chęci zysku lub innych niskich pobudek, stwierdzone prawomocnym wyrokiem sądu.

2. O pozbawieniu odznaki orzeka Minister Rolnictwa w trybie jej nadania.

3. Fakt utraty lub pozbawienia odznaki odnoto-

wuje się w ewidencji nadanych odznak, a w odniesieniu do pracownika jednostki gospodarki uspołecznionej także na odpisie dokumentu nadania odznaki, znajdującym się w jego aktach osobowych.

§ 13. W razie zagubienia lub zniszczenia odznaki albo dokumentu stwierdzającego jej nadanie Ministerstwo Rolnictwa wydaje nową odznakę lub duplikat dokumentu.

Załącznik nr 1 do regulaminu odznaki „Zasłużony Pracownik Rolnictwa”.

Wzór odznaki „Zasłużony Pracownik Rolnictwa”

Załącznik nr 2 do regulaminu odznaki „Zasłużony Pracownik Rolnictwa”.

Wzór dyplomu nadania odznaki „Zasłużony Pracownik Rolnictwa” (format A-4)

DYPLOM

nadania odznaki „Zasłużony Pracownik Rolnictwa”

Na podstawie uchwały nr 98 Rady Ministrów z dnia 10 lipca 1970 r. w sprawie ustanowienia odznaki „Zasłużony Pracownik Rolnictwa” (Monitor Polski Nr 24, poz. 189) w uznaniu zasług za osiągnięcia w pracy

n a d a j ę

Obywatelowi (ce)
urodzonemu (ej) dnia roku

o d z n a k ę

„Zasłużony Pracownik Rolnictwa”

pieczęć

Minister Rolnictwa

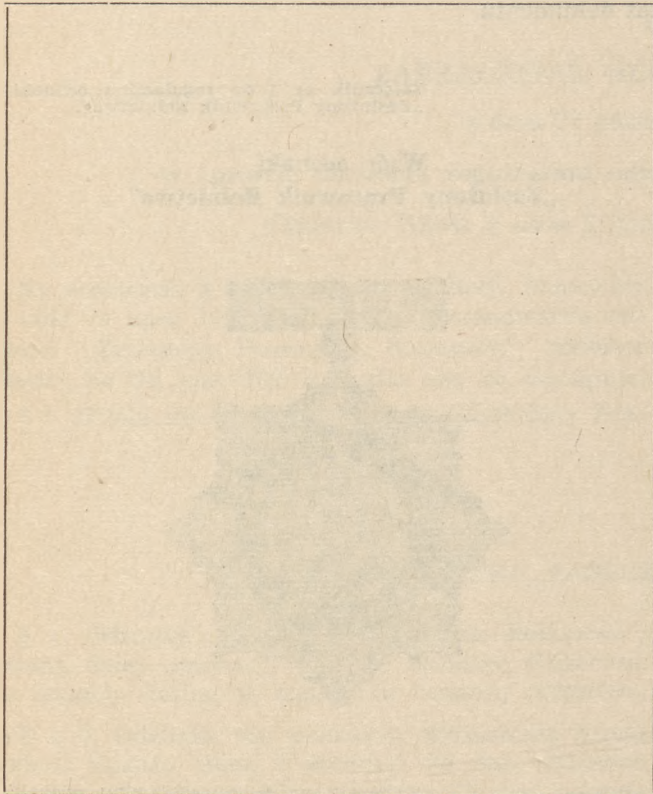
Warszawa, dnia 19..... r.

Nr dyplomu

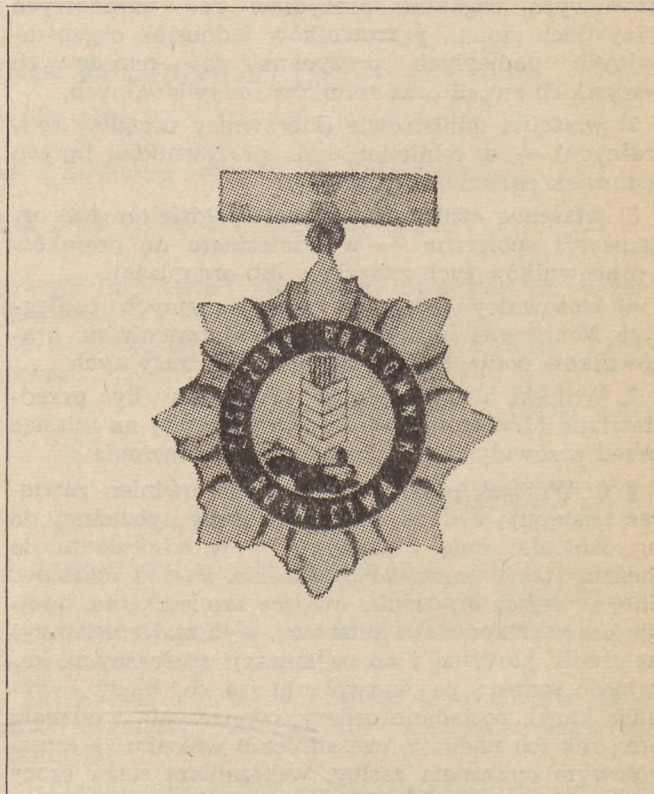
Załącznik nr 3 do regulaminu odznaki „Zasłużony Pracownik Rolnictwa”.

**Wzór legitymacji
odznaki „Zasłużony Pracownik Rolnictwa”
(format 2 A-7)**

(strona 4)

(strona 1)

(strona 2)

MINISTERSTWO ROLNICTWA

LEGITYMACJA nr.....

(strona 3)

Nadaję Ob.

urodzonemu (ej) dnia

odznakę
„Zasłużony Pracownik Rolnictwa”

m.p. Minister

Warszawa, dnia 19..... r.

11

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU PRACY I PŁAC

z dnia 23 listopada 1970 r.

w sprawie niezawieszania prawa do emerytury lub renty dyplomowanym biegłym księgowym przeprowadzającym okresowo badanie sprawozdań finansowych państwowych jednostek organizacyjnych.*(Monitor Polski z dnia 9 grudnia 1970 r. Nr 40, poz. 306)*

Na podstawie art. 65 ust. 4 ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. Nr 3, poz. 6) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Nie zawiesza się prawa do emerytury lub renty inwalidzkiej z tytułu inwalidztwa powstałego wskutek innych przyczyn niż wypadek w zatrudnieniu lub choroba zawodowa, rencistom będącym dyplomowanymi biegłymi księgowymi w razie osiągnięcia wynagrodzenia za przeprowadzanie badania sprawozdań finansowych państwowych jednostek organizacyjnych, jeżeli:

1) praca przy badaniu tych sprawozdań nie przekracza łącznie w ciągu roku kalendarzowego 3 miesięcy,

2) uzyskane wynagrodzenie za pracę, o której mowa w pkt 1, nie przekracza łącznie 12.000 zł.

2. Przepis ust. 1 ma zastosowanie pod warunkiem nieosiągnięcia przez rencistę zarobku z tytułu wykonywania innej pracy lub dochodu z innych źródeł, powodujących zawieszenie prawa do emerytury lub renty w całości; jeżeli zarobki te lub dochody powodują wypłacanie tych świadczeń w kwocie zmniejszonej, wypłaca się je w tej kwocie.

3. Jeżeli okres pracy, o której mowa w ust. 1, trwał w danym roku kalendarzowym dłużej niż 3 miesiące, prawo do emerytury lub renty ulega zawieszeniu od najbliższego terminu płatności emerytury lub renty przypadającego po upływie trzech miesięcy tej pracy.

§ 2. Warunkiem wypłacania emerytury lub renty w wypadkach określonych w § 1 ust. 1 jest przedłożenie przez rencistę:

1) odpisu dokumentu o posiadaniu tytułu dyplomowanego biegłego księgowego,

2) zaświadczenia jednostki, w której przeprowadza badanie sprawozdań finansowych, o wysokości przy-

sługującego mu wynagrodzenia za tę pracę oraz okresie jej trwania.

§ 3. Przepisy zarządzenia stosuje się odpowiednio do:

1) górniczych emerytur i górniczych rent inwalidzkich z tytułu inwalidztwa powstałego wskutek innych przyczyn niż wypadek w zatrudnieniu lub choroba zawodowa, przysługujących na podstawie ustawy z dnia 28 maja 1957 r. o zaopatrzeniu emerytalnym górników i ich rodzin (Dz. U. z 1968 r. Nr 3, poz. 19);

2) kolejowych emerytur i kolejowych rent inwalidzkich z tytułu inwalidztwa powstałego z innych przyczyn niż wypadek w zatrudnieniu lub choroba zawodowa, przysługujących na podstawie ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników kolejowych i ich rodzin (Dz. U. Nr 3, poz. 10);

3) rent inwalidzkich z tytułu inwalidztwa nie pozostającego w związku ze służbą wojskową, przysługujących na podstawie ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin (Dz. U. Nr 3, poz. 11);

4) rent z tytułu wysługi lat oraz rent inwalidzkich z tytułu inwalidztwa nie pozostającego w związku ze służbą, przysługujących na podstawie ustawy z dnia 31 stycznia 1959 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszów Milicji Obywatelskiej oraz ich rodzin (Dz. U. Nr 12, poz. 70) i ustawy z dnia 10 grudnia 1959 r. o służbie więziennej (Dz. U. Nr 69, poz. 436).

§ 4. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac:
w z. Z. Dudziński

12

**ZARZĄDZENIE Nr 21
PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU PRACY I PŁAC**

z dnia 18 sierpnia 1970 r.

w sprawie uchylenia niektórych przepisów dotyczących zatrudniania absolwentów szkół przysposobienia zawodowego.*(Dziennik Urzędowy Komitetu Pracy i Płac z dnia 30 września 1970 r. Nr 5, poz. 7)*

§ 1. W związku z wejściem w życie z dniem 1 sierpnia 1970 r. zarządzenia Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 21 lipca 1970 r. w sprawie zatrudniania absolwentów szkół (kursów) przysposabiających do zawodu (Monitor Polski Nr 24, poz. 196) tracą moc wytyczne Nr 16 Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 3 czerwca 1968 r.

w sprawie zatrudniania absolwentów szkół przysposobienia zawodowego na terenie m.st. Warszawy (Dz. Urz. K.P.i P. Nr 5, poz. 11).

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem podpisania z mocą od dnia 1 sierpnia 1970 r.

Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac:
M. Krukowski

Wydawnictwo Związkowe CRZZ — Warszawa, ul. Spasowskiego 1/3

WARUNKI PRENUMERATY

Cena prenumeraty krajowej: rocznie — zł 40.—, półrocznie — zł 20.—, kwartalnie — zł 10.—

Institucje państwowe, społeczne, zakłady pracy, szkoły itp. mogą zamawiać prenumeratę wyłącznie w miejscowych Oddziałach i Delegaturach „Ruch”, w terminie do 25 listopada na rok następny.

Prenumeratory indywidualni mogą opłacać prenumeratę w urzędach pocztowych i u listonoszy, lub dokonywać wpłat na konto PKO Nr 1-6-100024 — Centrala Kolportażu Prasy i Wydawnictw „Ruch” Warszawa, ul. Towarowa 28 (w terminie do 10 dnia miesiąca poprzedzającego okres prenumeraty).

Prenumeratę ze zleceniem wysyłki za granicę, która jest o 40% droższa od prenumeraty krajowej, przyjmuje Biuro Kolportażu Wydawnictw Zagranicznych „Ruch” Warszawa, ul. Wronia 23, konto PKO Nr 1-6-100024.

Sprzedaż egzemplarzy numerów zdezaktualizowanych, na uprzednie pisemne zamówienia, prowadzi Centrala Kolportażu Prasy i Wydawnictw „Ruch” Warszawa, ul. Towarowa 28.

Drukarnia Wydawnictwa Związkowego CRZZ. Papier gazetowy kl.VIII, 50 g. Objętość ark. wyd. 2,8; ark. druk. 2,5. Zam. 7/71. 22 000 egz. U-24.

INDEKS 35404